

Tasnádi István

PARAVARIETÉ

avagy

1017 egymást kioltó drámai mozzanat

Vannak:

EZERARCÚ FREGOLI

ZOROASZTER LEÓ, erőművész

BUFLAKÁR BÉLA, a közepszerűség virtuóza

SZABÓNÉ HAJAGOS BETTINA, nőimitátor

Dr. ANDREAS STIEBE, szó-zsonglőr

Özvegy BLONDIN EMMA

BLONDIN, az ura, fakír

BLONDINNÉ CSEPCSÁNYI TITANILLA, dezillúzionista

VALÓDI ATTILA, díszítőmunkás

1. JELENET

VAJÚDÓ

Sikolyok és citeraszó. Egy matyóruhás nő (Szabóné) ül felénk fordulva, széttett lábbal a szülőágyon. Mellette egy mentés, csizmás, nagybajuszos férfi (Zoroaszter Leó) áll pörgekalapban, és citerán kíséri az asszony vajúdását. A nő egy végsőt sikolt, mire a lepedő elől egy szerecsengyerek mászik elő, félmeztelenül, mezítláb, fűszoknyában, fülében nagy aranykarikával, amúgy orpheumosan.

SZERECSENGYEREK Mama!

ANYA Jézusmáriaszentjózsef!

SZERECSENGYEREK *(puszilja)* Édes mamucikám!

APA Ördögfattyá!

A szerecsengyerek énekelni kezd a „Hallod-e Rozika, te...” dallamára.

SZERECSENGYEREK Hazám a Missisipi,
Nem mondd, hogy hiszi-piszi,
A bőröm túlpigmentált, de a nevem Gyula.

Borsó Pál, Rizsa Gizi,
Így lettem rizi-bizi,
Két tüzes hófehérből éjfekete tufa.

Mert -

Apám kun volt, anyám székely,
Én meg lettem magyar néger.
Malomalja, gémkút, fokos,
Szittyá vérem 40 fokos,
És a kedvem olyan jó, hogy csuda.

I came from Ontario,
Ott lenni oltári jó,
Legeltet many cowboy, legel magyar gulya.
Jöttem az őshaziból,
a Gangesz partjairól,
hol kérem szórvány magyar annyi van, hogy csuda.

Apám kun volt, anyám székely,
Én meg vagyok magyar néger.
Malomalja, gémkút, fokos,
Szittyá vérem 40 fokos,
És a kedvem olyan jó, hogy csuda.

Tánc!

Nincs tánc.

2. JELENET

KONFERANSZ

Az ezerarcú Fregoli – még mint szerecsengyerek.

EZERARCÚ FREGOLI Hölgyeim és uraim, ezt itt a Cabaret du Néant, a Nihil kabaréja. A belépő öt frank, de nem érdemes bemenni. Mondom, ne jöjjön be, kész időpazarlás! Antipatikus antihősök, szakállas viccek, bajszos naivák, besült poénok, lapos párbeszéddek, elcsépelte fordulatok, kínos csattanók, irgalmatlan silányságok, az emberi tűrőképesség határait feszegető elképesztő unalom. Csak tessék, tessék – tovább haladni, itt sem jobb, mint máshol! Ismerik azt a viccet, hogy... *(elneveti magát)* Ó, hát ez remek, remek... *(még jobban nevet)* Haláli! *(gurgulázik a nevetéstől)* Meg kell halni! *(hirtelen elkomorodik)* Meg kell halni? *(arca megnyúlik, szája lebiggyed)* Meg kell halni. *(elsírja magát, zokog)* Meg kell halni! *(hirtelen abbahagyja a zokogást)* Hölgyeim és uraim! Szabóné Hajagos Bettina!

3. JELENET A NŐIMITÁTOR

Tipikus lakótelepi szoba-konyha, kisasztal, három szék, konyhaszekrény, elektromos háztartási gépek. Az egyik széken, a közönség felé fordulva egy negyvenes nő ül, lábával egy bölcsőt ringat.

SZABÓNÉ

Az ember, amíg gyerek, azt hiszi, hogy ő a világon a legfontosabb. Kamaszkorában, úgy érzi, hogy mindenki fontos, csak ő nem. Később, amikor felnőtt, már ha egyáltalán, akkor rájön, hogy ő semmivel sem fontosabb, de nem is kevésbé fontos, mint a többi ember. Az utolsó alkalom, mikor elhittem, mert elhitették velem, hogy fontos vagyok, hogy úgy mondjam én vagyok a világ közepe, az esküvőm napja volt. Aztán jött tizenöt év, aminek a végén már azon is csodálkoztam, hogy a járókelők egyáltalán kikerülnek az utcán, tehát tudomást vesznek rólam, legalábbis a fizikai kiterjedésemről. És aztán történt valami... *(hangja elcsuklik)* valami, ami váratlanul eltöltött létezésem teljes és megfellebbezhetetlen súlyával. 41 év telt el úgy, hogy nem voltam tisztában különleges képességeimmel, a bennem szunnyadó istenáldotta tehetséggel, ami bennem szép és jó érdekes, s ami egy csapásra a többi ember rangjára emel. Szabóné Hajagos Bettina vagyok. Nőimitátor. *(feláll)* Tessék, nézzenek meg! Tökéletes illúzió! Széles csípő, keskeny derék, a mellkas tájon burjánzó zsírszövet, félreérthetetlen jelül annak, amire a természet elsősorban - sőt talán kizárólagosan - szánt.

Felsír a gyerek. A nő kiveszi a bölcsőből a csecsemőt, az asztalra teszi, leveszi a kakis pelenkát, és gyors, szakszerű mozdulatokkal tisztába teszi. Karjait diadalmasan széttárja.

SZABÓNÉ

Hepp!

Zene. Két tagbaszakadt díszítő egy-egy élelmiszerrel telepakolt, hatalmas cekkert cipel be. A nő a két cekker közé áll, és egyetlen határozott mozdulattal a feje fölé emeli őket.

SZABÓNÉ

Hepp!

A díszítők kiviszik a cekkereket. Zene vége.

SZABÓNÉ

Nézzék meg ezt a lúgtól kifakult kézfejet! A napi robotban megfáradt női kéz bámulatos imitációja! Nézzék meg ezeket a telt ajkakat, melyek mélyvörös rúzzsal kiemelve leküzdhetetlen szerelmi ingert jelentenek fajom hímei számára. *(kirúzsozza a száját)* A külsőségeken túllépve most nézzük is, hogy mi tesz egy nőimitátort szakmája elismert profijává. *(kiszúr magának egy férfinézőt)* Most csábítani fogok.

Bettina meresztgeti a szemét a férfira, csalfa oldalpillantásokat vet rá, kacsintgat, cuppog, kiöltött nyelvével obszcén mozdulatokat tesz. Zene.

BETTINA

Nézd, hogy meresztgetem szememet, (forgatom a)

Nézd, hogy dülleszttem a szügyemet,

Nézd, hogy harapom az ajakam,

Nézd, hogy sékelem a valagam.

Csáb, csáb,

Csupa csáb,

Ez a csini csaj csupa

Csáb, csáb,

Csupa csáb...

Ütősebb, mint egy lórúgás,

Ez a csalfa oldalt pillantás.

Rendelsz még négy Tequilát,

Ha rezegtetem a szempillát.

Váó -

Csáb, csáb,

Csupa csáb...

Zene vége.

BETTINA

Ezen kívül remekül imitálom a női lélek ezernyi apró
rezdülését. *(szomorúan néz a kiszemelt férfira, aztán felnevet)*

És most hisztérikus leszek. *(egészen közel megy a férfinhoz, a
szemébe néz)* Most mit nézel így? *(csönd)* Szerinted ez olyan

vicces? Mert szerintem nem. *(csönd)* Igen, ennyi az össz

mondanivalód? Részéről ennyi? Látom, baromira tetszik!

Most nagyon jófej vagy, ugye? Igen? Igen?! Igen?! Noked ez kell! Lehet így is beszélni, ezen a színvonalon, ebben a tónusban, baszódj meg, baszódj meg, baszódj meg! Nőimitátori pályám csúcsát az jelentette, amikor megszülettem első gyermekemet, Lacit. Később Gyulám érkezése a szakmai maximumot jelentette.

Kintről állati hörgés, valaki dörömböl az ajtón. Egy hullarészeg férfi zuhan be a szobába, feltápáskodik.

ZOROASZTER (kásásan) Szia.

A férfi a nőhöz lép, és pofon üti. A nő a közönség felé fordul, karjait széttárja.

SZABÓNÉ Hepp!

A férfi leül az asztalhoz, a nő elé tesz egy tányér ételt. A férfi eszik egy falatot, aztán felhördül, és a tányért a nő felé dobja. A nő elhajol előle.

SZABÓNÉ Hepp!

A férfi egy kést vesz elő a fiókból, Bettinát az asztalhoz kényszeríti vele, ahol is hátulról meghágja. A végén:

SZABÓNÉ Hepp!

A férfi elveszi a nő retiküljét, kitepi belőle a pénztárcát, pénzt vesz ki belőle, és a zsebébe tömi.

ZOROASZTER   Szia.

A férfi kitántorog a betört ajtón.

FREGOLI   Hölgyeim és uraim, és most teljes csöndet kérek! (*szolid dobpergés*) Női könnyek!

A nő felfelé fordítja a tekintetét, szemében lassan könnyek gyűlnek, végiggördülnek az arcán.

SZABÓNÉ   Hepp!

FREGOLI   Szabóné Hajagos Bettina! (*tapsol*)

4. JELENET

KONFERANSZ

FREGOLI   Hölgyeim és uraim, az előző jelenetben Szabóné Hajagos Bettina partnere Zoroaszter Leó, eróművész volt.

Bejön Zoroaszter, hajlong, csókokat dobál, izmait feszegeti.

FREGOLI   Igen, megérdemli a tapsot! Leó Zoroaszter! (*ő is tapsol*) Egy férfi! Mit férfi? Egy gölem! Mit gölem, egy Cyclops, ki póre

álkapcsával, pusztán fogai segítségével képes elharapni a huszonötös gatter-vasat!

Zoroaszter Leó biciklisnadrágban, izompólóban a mikrofon elé áll, megkopogtatja, torkot köszörül, és szavalni kezd.

ZOROASZTER   Zoroaszter Leó: Fúrni szoktam néha hobbiból

Fúrni szoktam néha hobbiból a falat,
Néha, mikor rám jön a lyukcsináló harag.
Betlizett a Fradi, elsóztam a kaját,
Ilyenkor a blekkendekker a legklasszabb barát.

Lyukat fúrok, hogyha túl nagy a haragom,
Nálam ez már így megy, idegi alapon.
Átszakítom négyszer vagy ötször a tapétát,
Alsó lakó kopog, csinálja arénát.

Fél órát is eltart harcom a betonnal,
És hogyha végeztem, lenyugszok azonnal.
Tudom, hogy probléma, de hát nincs mit tenni,
Fogorvos szerettem volna mindig lenni.

Kínos csönd.

FREGOLI   Köszönjük, Leó!

5. JELENET

FREGOLI

Hölgyeim és uraim! A következő jelenet előtt meg kell tennünk néhány szükséges óvintézkedést. Első sorban ülők figyelem! A színpadi szituáció által generált magasfeszültség miatt a művészek megérintése életveszélyes és tilos. Hehe. A jelenet hatósugarában a nyílt láng használata tilos! Hihi. Borzalmas nyomás fog nehezedni önökre, úgyhogy akinél van hajtógázasspré, az feltétlenül tegye be a széke alá! Hehehe. Bizonyos pillanatokban magfúziós határon dolgozunk, úgyhogy megkérem az ügyeletes tűzoltót, hogy helyezze magát készültségbe! Hahaha, bruhaha. Kellő komolyságot kérek! Köszönöm! Függyöny!

6. JELENET

A VILÁG LEGUNALMASABB MONOLÓGJA

*Egy pici, pulóveres, pocakos ember gubbaszt egy széken, mereng és dohányzik.
Nagy sokára megszólal.*

BUFLAKÁR Hölgyeim és uraim! Én vagyok ennek a műsornak a legnagyobb szenzációja. *(csönd)* Igen, én vagyok az az életre szóló emlék, amelyet örökre megőriznek magukban, amit hazavisznek innen, kétségtelenül, és némiképp váratlanul, e bohó és dévaj, felhőtlennek ígérkezett estéből. Igen, rólam fognak beszélni hazafelé menet a kocsiban vagy a villamoson, és miután a múltó idő ezt a mai estét is átszítálja a szelektív emlékezet jótékonyan ritkás lyukú rostáján, csakis rám, igen, rám bizonyosan fognak emlékezni. Emlékemet megőrzik agyuk és szívük egy szerény, ám annál meghittebb zugában, kisdéd játékok, ifjúkori csók, ízek, szagok, fájdalmak émelyítő lim-lomjai között, s tán még halálos ágyukon is feldereng majd képem, ez a megkapóan együgyű kép, ahogy így ülök, szelíden mélézva, szürkén, mint cigarettám hamuja, ám vallomásosan izzó szívvel, mint hamum alatt a nikotinos parázs. *(slukkol)* Nem vagyok kardnyelő. Nem tudok levitálni, nincs három mellbimbóm, sőt, bevallom, nem vagyok egy idegen intelligencia követe sem, kinek emberi alakban való megtestesülése egy távoli, barátságos entitással való kapcsolatfelvétel egyébként általam is hitt és remélt mihamarabbi létrejöttét szolgálja, bölcsőmet nem a Pollux atommáglyái tövében ringatták, hanem itt születtem Budapesten, a Turbina utca 6-ban, és most már itt is fogok meghalni, nagyon úgy

tűnik, ha ez így megy tovább, sajnós. (*slukkol; csönd*) Hölgyeim és uraim, nem szeretnék tovább visszaélni megtisztelő, s persze némiképp talányos gyökerű és egyben zavarba ejtő intenzitású figyelmükkel, és felfedem kilétem. Buflakár Béla vagyok, a nagy senki. Bizony, hölgyeim és uraim, én vagyok a világ legjelentéktelenebb embere. A legunalmasabb ember, ha úgy tetszik. Unalmam titka: már-már matematikai precizitású közészerűségem. Ha az emberi tulajdonságok, képességek és jellegzetességek széles skáláját egy Á-tól Z-ig terjedő egyenes mentén modellálnánk, akkor én mindenben, de jól tessék érteni, MINDENBEN eme egyenes abcisszáján, illetve mértani közepén, valahol úgy a „K” környékén tanyáznék. Nevezzünk is talán a továbbiakban K-nak, bár tisztában vagyok vele, hogy ezt a nevet bizonyos rangos irodalmi elődeim már rezerválták a maguk számára, de egzisztenciális státuszomhoz - ha fogalmazhatok ilyen fellengzősen – egyébként sem illene egy saját, összetéveszthetetlen és kisajátíthatatlan megnevezés, így hát szíves engedelmmükkel beszegődök e morfológiai társbérletbe. Tántoríthatatlan közészerűségem miatt a közvélemény kutató cégek számára én vagyok az ideális mintavételi lehetőség...

Buflakár komótosan elnyomja a cigarettáját, és újra rágyújt.

BUFLAKÁR Érzem, hogy egy kissé lankad a figyelmük. Maximálisan érthető! Kérem, ne zseniózzák magukat, könyörgöm, ne tartsák vissza álkapsuk nyugósen meg-megfeszülő szalagos izomzatát! Ásítsanak nyugodtan! Megvárom. (*csönd, slukkol*) Kérem, hogy a továbbiakban felszólítás nélkül alkalmazzák az oxigénpótlásnak eme kedvesen közvetlen módját, hisz mindannyian tudjuk, hogy

elkerülhetetlen mivoltát csakis az én jelenlétem által generált krónikus ingerhiány okozza. Midőn vallomásomba fogtam, tisztában voltam vele, hogy még életükben nem unatkoztak ennyire, s ha eme határértéket egyáltalában ki lehet még tolni, ha a legnek lehetséges valaminő fokozása, hát akkor én, attól tartok, teszek róla, hogy még sokkal, de sokkal jobban unatkozzanak.

Félig elszívja a cigarettáját, és rágyújt egy újra.

BUFLAKÁR Buflakár Béla vagyok, mint mondám, de ez ne tévesszen meg senkit, ez az egyetlen különös dolog bennem: a nevem. Curriculum vitae-m egyetlen bővített mondat, melyet bármely ügyes stilszta csekély munkával egyetlen közepesen hosszú tőmondattá sűrítethetne. Megszülettem, élek, s ez már így megy, kisebb megszakításokkal, 31 és fél év óta. Ha ez a sandán odavetett „kisebb megszakításokkal” kitétel bárkiben is az érdeklődés legpislább lángját felcsiholta volna, azon tüzek lelohasztására közlöm, hogy nem az történt, amire gondolnak, nem hoztak vissza több alkalommal a klinikai halál állapotából, nem tudok beszámolni síron túli élményekről, ezzel a tagmondattal egyszerűen csak arra próbáltam utalni, megengedem, kissé sután, hogy néha nem vagyok tudatomnál. Tehát alszom. Ha az ember átlag nyolc órát alszik, és egy nap 24 órából áll, akkor életem 30 évéből én 10 évet átaludtam. Én kérem 10 évig nem voltam magamnál! Ördögi, nem? Még csak 20 évet voltam ébren. 20 évem volt rá, hogy lássak, érezzek, tanuljak, szeressek... Bocsánat. (*slukkot*) Tehát megszülettem, megnőttem, közepes sikerrel szocializálódtam különböző gyermeknevelésre szakosodott közintézményekben, szituációs

élethelyzeteket modelláltam, vulgo: játszottam, asztronautának, kukásnak, Afrika-vadásznak képzeltem magam, tudat- és testedzés végeztem, s tünékeny érdekközösségeken alapuló, s így többnyire siralmas véget érő társas kapcsolatokat létesítettem. Tanulmányaim elvégzése után, ahogy mondani szokták, kiléptem a nagybetűs életbe. Eljött az idő, hogy a megszerzett tapasztalatokat és tudást - magam és családom életszükségleteinek minél tökéletesebb kielégítése érdekében - kamatoztassam. Pénzt kellett keresnem. Megkezdtem tehát a munkát...

Slukkol, elnyomja a csikket.

BUFLAKÁR Felteszem, most már annyira unatkoznak, hogy egyesekben fölmerül a kérdés, hogy egyáltalán ez igaz lehet-e, hogy tényleg itt vagyok-e, hogy tényleg létezem-e, vagy csak a vacsorára elfogyasztott, szénhidrátban tán kissé túlságban dúskáló étel okozott olyan gyomortáji vérbőséget, s ezzel párhuzamosan az agy vérellátásában olyan krónikus hiányt, hogy midőn két kuplé között önök egy pillanatra elbóbiskoltak, a pihenni térő elme eme groteszk s középszerűségében is elrettentő rémképet vetítette lecsukódó szemhéjuk finoman erezett horizontfüggönyére. Sajnálattal közlöm, hogy nem, ez nincs így, én igenis létezem, itt és most, nem az álmodó elme gonosz fricskája vagyok, s illetéknéppen nem lehet egyetlen mozdulattal csak úgy elhessegetni, semmit nem ér szemük mutatóujjkkal való módszeres dörzsölése, karuk forcérozott csippentgetése, sőt, az arcukba frecskelt jéghideg víz sem érne ezúttal semmit, sajnos.

7. JELENET
LOVE NO, WAR

FREGOLI

Midőn az Úr a földet parcellázta,
Nem volt még annyi ember, mint a sáska.
Egy férfi, egy nő, nagy terek,
Elférünk prímán, emberek.

Aztán a fajtánk szaporodni kezdett,
Sután, bután, mohón – s a vége ez lett.
Számunk csak nő, akármilyen van,
Jaj, exponenciálisan.

S ma már mint csontgolyók a biliárdban,
Itt lökdössük egymást 6 milliárdan,
Lassan mozdulni sem lehet,
Nem férünk már el, emberek.

Pedig:

Tudja már minden kínai,
Nem szabad mindig bagzani,
Minden családban egy gyerek,
Régóta ez a rendelet,
S Kínában ettől minden, minden rendbe' lett.

Beindult most egy akció,
Természetes szelekció:
Feszüljön bár sok izgi blúz,
Ne szeretkezzél, háborúzz,
Ne szeretkezzél, kezzél, kezzél, háborúzz!

Akció van Afganisztánban,
Akció van Kasmíriában,
Akció van Alsó-Ugandában,
Szvázi-földön, Irakban, Nepálban.

S ki tudja még, bár tudni jó,
Hol lesz jövőre akció,
Hol lesz jövőre akci, akci, akció.

Tánc! *(nincs tánc, kimegy)*

Buflakár, aki a dal alatt végig bent üldögélt, megszólal.

BUFLAKÁR

Első munkahelyem a VI. kerületi IKV bérszámfejtő
főosztályán volt...

A díszítők kiviszik.

8. JELENET
A LÁTOGATÓ

Lakótelepi lakás korrekt nappalija. Nyílik az ajtó, egy mackónadrágos, negyvenes férfi, mögötte egy fiatalabb, öltönyös férfi.

BLONDIN   Megyek előre, ha megengedi.

LÁTOGATÓ   Cipő maradhat?

BLONDIN   Persze. Erre tessék!

LÁTOGATÓ   Én mindig megkérdezem, hogy maradhat-e a cipő. Tudom, hogy a mai világban túlzó pedantériának tűnik...

BLONDIN   Ó, nem!

LÁTOGATÓ   Egyes kollégák automatikusnak veszik, hogy utcai cipőben...

BLONDIN   Foglaljon helyet!

LÁTOGATÓ   Köszönöm! Én se szeretném, ha csak úgy betrappolnának hozzám, különösen esős időben.

BLONDIN   Szerencsére most nem esik.

LÁTOGATÓ   Nagyon szép ősünk van.

BLONDIN   Mit is mondott, honnan jött?

LÁTOGATÓ   Népegészségügy. *(leül)* Ígérem, nem tartom fel sokáig.

Kivesz az aktatáskájából egy dossziét. Blondin Emma be, ásványvizet hoz és poharakat.

EMMA   Parancsoljon! Üdítő sajnos nem volt itthon.

LÁTOGATÓ   Jó nekem a csapvíz is!

EMMA   Bonaqua!

LÁTOGATÓ Ó, köszönöm, remek! *(iszik)* Nos. Egyből a közepébe, jó?

BLONDIN Jó.

LÁTOGATÓ Az ön kedves édesanyja, Sík Zoltánné, született Rikotta Terézia terhesség megszakítási kérelemmel fordult az illetékes hatósághoz. Az ügy elbírálása némi késedelmet szenvedett, a beadvány formai hibákra való hivatkozással többször visszakerült az alsóbbrendű fórumokhoz, ám végül is folyó hó 16.-án döntés született, melyben a bizottság helyt adott Sík Zoltánné, született Rikotta Terézia kérelmének. A terhesség megszakítására folyó 24.-én, azaz a mai napon kerül sor. Meg kell kérdeznem, uram, ön a szóban forgó embrió?

BLONDIN Mi van?

LÁTOGATÓ Gyors voltam? Az ön édesanyja, Sík Zoltánné, született...

BLONDIN Az én anyám nem kért semmiféle terhesség megszakítást!

LÁTOGATÓ Ez az ő aláírása? *(papírt tol elé)*

BLONDIN Nem tudom... az hiszem.

EMMA *(nézi a dátumot)* De hisz ez egy 40 éves beadvány!

LÁTOGATÓ 45. Hát igen, a mi malmaink is lassan örölnek, ugye. Rengeteg a kérvény, rengeteg a szempont, rengeteg a, rengeteg a, szóval a szokásos.

BLONDIN Ez nevetséges, az édesanyám két éve halott!

LÁTOGATÓ Ó, ez felettébb sajnálatos! Ez esetben a hölgy nem tudja visszavonni a beadványt, és fellebbezésnek helye nincs.

EMMA Miről beszél ez?

BLONDIN Semmi baj, drágám! Biztos valami félreértés...

LÁTOGATÓ Lehetséges. Vannak testvérei?

BLONDIN Igen, egy bátyám.

LÁTOGATÓ Ó, ez nagyszerű! Akkor lehet, hogy a kérvény nem is önre, hanem őrá vonatkozott. Egy perc és kiszámoljuk. *(elővesz egy zsebszámológépet)* Ön mikor született, uram? *(csönd)*
Megkaphatnám a személyi azonosítóját?

BLONDIN Negyvenöt... leszek... áprilisban.

LÁTOGATÓ *(nézi a dátumozást)* Ez esetben... sajnálom. *(a papír aljára mutat)* Itt kéne aláírni!

EMMA Ne írd alá semmit!

LÁTOGATÓ Uram, nekem komoly ambícióm, hogy ne mondjam, szívbéli szándékom, hogy ezt a dolgot kultúremberek módjára intézzük el. Az ön aláírásának, be kell valljam, az ügy kimenetele szempontjából semmi gyakorlati jelentése nincsen, szimbolikus üzenete azonban annál fontosabb.

EMMA Ne írd alá!

LÁTOGATÓ Uram, higgye el, államunkban megvan a kellő elszánás és erély, hogy érvényt szerezzen törvényeinek!

Csörög a Látogató mobilja – előveszi a készüléket, megnézi, hogy ki hívta, majd felveszi.

LÁTOGATÓ Igen. Igen. *(a férfiról néz)* Beszélgetünk. Eddig igen. Nem. Jó. Rendben.

A Látogató elteszi a mobilt, és újra a férfi elé tolja a papírt, nyújtja a tollat.

BLONDIN És ha aláírnám...

EMMA Gáspár!

BLONDIN Nyugalom, szívem: *nám!* Ha aláírnám, akkor mi lenne?

LÁTOGATÓ Hogy-hogy mi lenne? Terhesség megszakítás.

EMMA Ez örület! Ez egy örült!

BLONDIN *(feláll)* Hagyja el a házamat, vagy hívom a rendőrséget!

LÁTOGATÓ Milyen alapon?

BLONDIN Maga engem életveszélyesen megfenyegetett...

EMMA Ez egy örült, **ŐRÜLT!**

LÁTOGATÓ *(lobogtatja a papírt)* Uram, tudom, hogy nehéz beletörödni...

BLONDIN Az egy hamisítvány! Maga egy csaló! Csaló!

LÁTOGATÓ *(üvölt)* Maga a csaló! Egy síboló, egy sikkasztó! Maga az állam pénzén járt bölcsődébe, óvodába, iskolákba, maga után mind a mai napig TB-t fizet be a munkahelye! Maga a 45 év alatt jogosulatlanul vett igénybe számtalan állami kedvezményt és juttatást, miközben oxigént vont el a Föld légköréből, széndioxidot bocsátott ki az autójával, hajtógázos sprékkal tágította az ózonlyukat, és évi 73 tonna újra nem hasznosítható szeméttel szennyezte környezetét! Mondjam még? Maga a mi ökoszisztémánkban egy nem kívánt jelenség, uram, egy természetellenes kórokozó!

BLONDIN Kifelé innen! Kifelé!

LÁTOGATÓ Nézze, nekünk is nagyon sokba van ez az tévedés. De nem kérjük vissza, amit elsikított, nem. Pedig megtehetnénk, a kedves neje egész életében nyöghetné a törlesztő részleteket. De mi ebből nem kérünk, nem! Kérdem én: rászolgál maga erre a nagyvonalúságra, Tibor?

EMMA Gáspár.

LÁTOGATÓ Nem szolgált rá. Makacskodik, kekeckedik, kibúvókat keres...
BLONDIN *(a rosszullét határán lihegi)* Kifelé... kifelé...
EMMA Felhívom Babit.
BLONDIN Ne, ne... A gyereket hagyjuk ki ebből!
LÁTOGATÓ Micsoda, önnek gyereke is van?
EMMA *(kihívóan)* Van neki, miért?
LÁTOGATÓ Csúnya joghézag. Elvileg nem lehetne... Most nem tudom, hogy mi legyen ezzel a gyerekkel.
EMMA *(anyatigris)* Hogy-hogy mi legyen?
LÁTOGATÓ Bocsásson meg, asszonyom, de ez egy ontológiai nonszensz, egy nemlétezőből egy létező...
EMMA Maga a nonszensz!
BLONDIN A gyereket hagyja ki ebből!

Csend. A Látogató nyújtja a tollat.

LÁTOGATÓ Kihagyhatom. Anyai ágon végül is legitim.

Blondin átveszi a tollat, de aztán az asztalra dobja.

BLONDIN Élni akarok!

LÁTOGATÓ Sajnálom, uram, nincs rá engedélye!

BLONDIN *(majdnem sír)* Nem tudtam, hogy ahhoz engedély kell...

LÁTOGATÓ Persze, hogy kell. Könyörgöm, ne csinálják ezt, még nagyon sok helyre kell elmennem! *(sóhajt)* Na jó, vegyünk egy példát! Mondjuk házat akar építeni... akár a Parlament elé. Van rá joga? Van. De előbb engedélyeztetni kell. Ha építési engedély

nélkül húzza fel a házát, előbb-utóbb jön egy szanálási határozat, és le kell bontani.

EMMA *(kiabál)* A férjem nem egy ház!

LÁTOGATÓ *(üvölt)* De nincs létezési engedélye!

EMMA Engedély, engedély! Még egy kutyának, egy patkánynak, egy... egy pondrónak sem kell ahhoz engedély, hogy éljen!

LÁTOGATÓ Nagyon fontos, amit mond, asszonyom: a kutyának valóban nem kell. De kutyák vagyunk mi? Pondrók, patkányok, akik csak úgy ide pottyannak a világra, akik ide zubognak egymás hegyén hátán egy kitágult szülőcsatornán, hogy aztán leéljék kurta és értelmetlen életüket? Nem! Mi emberek vagyunk. Vannak törvényeink, rendszereink, és van egy konszenzusos rend, aminek betartása értelmet adhat annak a zavaros tagmondatnak, ami a születés és a halál zárójele közé van odavetve, sandán és trehányul.

BLONDIN Én csak...

LÁTOGATÓ Nincs *én csak!* Magának nincs *én csak*. Magánál nincs *én!* Mit nem lehet ezen megérteni?! Most már tényleg ne húzzanak föl! Maga egy illegális test-foglaló, aki úgy bitorolja ezt a személyiséget, mint egy kakukk! Maga kakukk a munkahelyén, kakukk a hitvesi ágyban, maga csak egy férj-imágó, nem igazi férj! *(a nőhöz)* Nincs igazam?

EMMA *(kis szünet után)* Nincs.

Blondin észre veszi ezt a „kis szünetet”, nézi a feleségét.

LÁTOGATÓ   Maga bitorolja a férj, az állampolgár, az autóvezető, az alkalmazott, a parkolási engedély és pontgyűjtő kártya tulajdonos szerepét, maga úgy fityeg ezen az egész lopott, önkényesen kisajátított egzisztencián, mint egy kullancs, egy parazita! Maga egy fantom, egy fikció, Gáspár, maga csak egy érzékcsalódás, MAGA NINCS!

Csend.

BLONDIN   Mindig gyanús volt valami.

EMMA   *(halkan, ijedten)* Gazsi!

BLONDIN   Emlékszel, egyszer megmértem magam a szobamérlegen, és nem mutatott semmit!

EMMA   Rossz volt az a mérleg, kidobtuk a francba! Kicsim, megijesztesz!

BLONDIN   Persze, hát mi vagyok én? Egy nem kívánt terhesség. Egy abortusz-szökevény. *(nevet)*

EMMA   Gazsi... Gazsikám...

BLONDIN   45 év. Kész nyereség. Adja azt a tollat!

Blondin átveszi a tollat, és aláír. A látogató akkurátusan összehajtogatja, és elteszi a papírt.

BLONDIN   És most? Hogy lesz?

LÁTOGATÓ   Mármint technikailag? Ó, manapság már nagyon humánus módszereink vannak, semmi vákuum, semmi kapirgálás,

semmi felforrósított kötőtű. Tekintettel a terhesség jócskán előrehaladott mivoltára... de ezt talán inkább négy szemközt.

BLONDIN

Nincsen titkom a családom előtt!

A Látogató kivesz az aktatáskájából egy fecskendő-t és egy ampullát.

EMMA

Édesjóistenem...

LÁTOGATÓ

Hát igen... Manapság e procedúra, bár eszközeiben jóval kifinomultabb, semmi vérmaszat, semmi hentespancs, immár nélkülözi azokat a külsőségeket, melyek méltó rangjára, azaz szertartássá emelnék ezt a hivatalos aktust. *(a fecskendővel lassan felszívja az ampulla tartalmát)* A régi rómaiak még tudták! A centurio megjött a császár parancsával, mire a delikvens... delikvens, tessék, ezt is latinoktól kaptuk, csakúgy mint nyelvünk legszebb szavait, szakmám legezaktabb terminus technikusait, úgy mint aborál, exitál... Bocsássanak meg, elkalandoztam. *(a fecskendőből kispriccel egy kis folyadékot)* Lenne kedves feltűrni az inge ujját?

A Látogató beadja Blondinnak a szérumot. Csönd. Blondin hátradől a székében, befelé figyel.

LÁTOGATÓ

Ott van például a nagy Petronius, az arbitum eleganciorum. Üzen neki Nero, hogy legyen öngyilkos. Mit tesz ekkor Petronius? Nagy lakomát rendez, meghívja családját, barátait, majd beül a kád forró vízbe, felvágja ereit, és ott az ünnepség

kellős közepén, beszélgetve, italozva, szép lassan, tapintatosan elvérzik szerettei meghitt körében. Na ezt nevezem! Ez stílus, kérem, stílus! A méltóság: stílus.

Blondinnak elakad a lélegzete. A Látogató megfogja Blondin csuklóját, nézi az óráját, pulzust mér. Hosszú csönd. Blondin hiperventillál, meghal. Mozdulatlanul, nyitott szemmel és szájjal bámul maga elé.

LÁTOGATÓ   Részvétem, asszonyom! *(kezet fog a nővel)* Magam és osztályom nevében osztozom mély fájdalomában. *(elpakol)* Az özvegységi nyugdíj ügyében a jövő héten keresse fel az illetékes ügyosztályt. Itt a névjegyem. Ha bármi probléma adódik, nyugodtan hivatkozzon rám.

EMMA   Köszönöm. Nagyon kedves.

LÁTOGATÓ   Ugyan, semmiség!

EMMA   Nem is tudom, hogy köszönjem meg... Kérem, fogadja el!

LÁTOGATÓ   Ugyan, kérem!

EMMA   *(hirtelen élénkséggel)* De, de, ragaszkodom hozzá!

Emma a Látogató zsebébe gyűr egy ötezrest.

LÁTOGATÓ   Akkor a jövő héten... *(csönd)* Köszönöm, kitalálok.

A Látogató kimegy. Emma leül Blondin mellé, megfogja a kezét; a távkapcsolóval bekapcsolja a tévét – nézik a Megasztárt.

EMMA

Új élet hív
Új élet vár
Kacéran int
A holdsugár
Buján kacsint
A telihold
Nem érdekel
Már ami volt
Csak a jövő
Az új idő
Az ezután
Következő
Új arc új smink
Új frizura
Új kölnivíz
Új kúrruha
Új távlatok
Száz új remény
Hogy én meg ő
Hogy ő meg én
Hogy eljön ő
Ki úgy szeret
Kit momentán
Nem ismerek
Nem ismerem
Speciel még

Kit szánt nekem
Társul az ég
De érzem már
Itt közeleg
A boldogság
Mint fürgeteg
És elrepít
Égi bika
A szenvedély
Csúcsaira

Refrén.

a vég után
van a dolgok eleje
a lent alatt
van a fölül teteje
a kívül a
bentbe bőven belefér
a világon
minden szépen összeér

9. JELENET
ZOROASZTER VERSE II.

Zoroaszter egy kockás füzetlappal a kezében a mikrofonhoz lép.

ZOROASZTER Zoroaszter Leó: Vasárnap szoktam lemosni

Vasárnap szoktam lemosni a kocsit,
Délután, mikor már letettük a kicsit.
És megvolt az ebéd és félóra szieszta,
S hátra van a nagyfilm, a kávé s a kanaszta.

Két kupak Ultrát teszek a vödörbe,
Mackónacit veszek s atlétát felülre.
Két sárga Skoda közt áll a Skodám,
Sárga az is, de én száz közül kiszúrnám!

Van benne rádió, szuperál remekül,
Ám ha most használom, az aksi lemerül.
De a kis Szokolom e célra hibátlan,
Hallgatom, mi történt aznap a világban.

Eközben kocsimat fényesre glancolom,
Fáradtság, unalom nem látszik arcomon.
Háromszor fordulok mindig a vödörrel,
Kell a sport, lift nélkül megyek fel örömmel.

Tanulság:
Nagyon jól tudom, milyen divat járja:
Autómosóba jár mindenki máma.
Pedig kell kontaktus, kétkezi munkádat,
Gondosságod kocsid, hidd el, meghálálja.

10. JELENET A RANDEVÚ

Presszó. Az asztaloknál magányos nők ülnek. Buflakár Béla érkezik zakóban, szövetnadrágban, a kezében egy csokor vörös rózsza, odalép egyik nőhöz.

BUFLAKÁR   Csendes partok?

TITANILLA   *(ráemeli nagy, lédai szeméjét)* Ül le!

BUFLAKÁR   Köszönöm szépen! *(átnyújtja a rózsacsokrot)* Buflakár Béla.

TITANILLA   Béla!

BUFLAKÁR   Igen, kérem?

TITANILLA   Én megrontom magát. Én kegyetlen leszek magához! Elegáns külsőm hallatlan brutalitásokat takar. Én úgy fogok átgázolni az életén, mint egy zsenge tavaszi vetésen. Átcsörtetek magán, mint egy komplett vaddisznócsorda. *(magához vonja a férfit)* Az én férfim ne legyen fiatal, mert a fiatalság jó. Ne legyen szíve, egy atomnyi szíve se legyen! Nem kell szépnek lennie, de határozottan és elvetemülten perverz legyen! Olyan férfit akarok, aki hagy romlottnak lennem! Aki nem lát bennem mást, mint élvezetének szerszámát, s mikor a sebeket tépő öröm, az átkos

bűn élv-percein túl vagyunk, vessen meg engem, mint egy rühes,
mocskos, férges, rühes, rühes, rühes kutyát!

Zene.

(Ha félsz, akkor fáj,
Ha fáj, akkor félsz.
Ha félsz, ha fájsz
– érzed, hogy élsz.)

TITANILLA Zsákmányállat, zsákmányállat,
Az vagyok, édes, vérem a vágyad.
Zsákmányállat, zsákmányállat,
Kínokkal béleld nekem az ágyat.

Fogad közt roppanok,
Lassan beléd halok,
Ha fáj, ha undorít
- boldog vagyok.

Zsákmányállat, zsákmányállat,
Eszem a szíved, nyalom a májad.
Zsákmányállat, zsákmányállat,
Szájamba veszek, úgy használlak. (megcsócsállak)

Csuda szép és jó lesz, hidd el,
Csupa vér és haj lesz minden,
Még az életmentő helikopterben is ütlek.

Zsákmányállat, zsákmányállat.
Kicsi vadászom, lödd ki a tárat.
Ürítsd belém a, lödd ki a tárat,
Te állat!

Titanilla felsikolt, és Buflakár fülébe harap.

BUFLAKÁR   Pardon...

*Buflakár visszaveszi a nőtől a rózsacsokrot és odébb áll. Odalép
özvegy Blondin Emma asztalához.*

BUFLAKÁR   Bocsánat... Csendes partok?

EMMA   A bogycsok gyümölcsök föltját áztassuk azonnal tejbe vagy savóba.
Vagy mossuk ki szappanos vízzel, majd dörzsöljük be citromos
lével, és öblítsük ki.

A penészfoltra öntsünk erős szappanos oldatot és sót, tegyük ki a
napfényre, és tartsuk nedvesen, ameddig szükséges.

A rágógumit dörzsöljük jéggel, amíg megkeményedik, majd
szedjük le a ragacsot.

A rozsdafoltot áztassuk savanyú tejben vagy citromlében, és
dörzsöljük be sóval, majd tegyük ki a tűző napra száradni. Csak
ezután mossuk ki.

Az olajfoltokat alkoholba mártott szivaccsal dörzsöljük be, majd
öblítsük hideg vízben.

A kávéfoltot tojássárgájával kevert langyos vízzel lehet kidörzsölni, de megfelel a hideg vizes, mosás utáni ecetes, majd normál öblítés is.

A rúzsfolttot...

BUFLAKÁR Pardon!

Buflakár odamegy egy másik asztalhoz, ahol Szabóné Hajagos Bettina üldögél kiskosztümben, decensen kisminkelve.

BUFLAKÁR Csendes partok?

SZABÓNÉ Ó, igen!

Buflakár átnyújtja a csokor virágot és leül.

SZABÓNÉ Köszönöm.

BUFLAKÁR Buflakár Béla.

SZABÓNÉ Szabóné... illetve... Hajagos Bettina.

BUFLAKÁR Ezek szerint...

SZABÓNÉ Igen. Nem rég váltam. Még rááll a szám.

BUFLAKÁR Értem. *(csönd)* És Szabó úr...

SZABÓNÉ Zoroaszter Leó. A férjem.

BUFLAKÁR Az erőművész?

SZABÓNÉ Ó, igen.

BUFLAKÁR Szegény asszony! *(csönd)* Én képtelen lennék megütni egy nőt. Bárkit. Ahhoz bizonyos energiafeleslegre lenne szükségem. És az energiafelesleg tudatából fakadó magabiztosságra, egyfajta vérmességre. De én csak a minimálisan szükséges vitálkapacitással rendelkezem, mely épp hogy a szenzomotoros

működés és egyfajta bázikusan szerény szellemi tevékenység biztosítására elegendő.

SZABÓNÉ Ha jól értettem...

BUFLAKÁR Nem vagyok egy kiköpött macsó, igen. (*igen*) Nem volt ismerős a nevem?

SZABÓNÉ Ööö... ööö...

BUFLAKÁR Buflakár. Béla. (*csönd*) Nem tesz semmit. Buflakár Béla vagyok, a középszerűség gényusa.

SZABÓNÉ Ó! Mindjárt sejtettem. Ahogy elolvastam az apróját...

BUFLAKÁR Én is, én is! Elég volt a jeligére pillantanom...

SZABÓNÉ Először lassú vizet akartam...

BUFLAKÁR Nem, nem, ez a csendes partok, ez... ez telitalálat, pont nekem való.

SZABÓNÉ Igazán? Akkor jó. (*csönd*)

BUFLAKÁR Néhány szót magamról. Néha bátor vagyok, néha gyáva. Egyszerre vagyok lelkes és letargikus, s mivel e két szélsőséges lelkiállapot általában kiegyenlíti egymást, a külső szemlélő számára ez méltán tűnhet javíthatatlan egykedvűségnek.

SZABÓNÉ Értem.

BUFLAKÁR Minden reakcióm borzalmasan kiszámítható.

SZABÓNÉ Ó, ez gyönyörű!

BUFLAKÁR Képtelen vagyok a szélsőséges érzelmi kilengésekre.

SZABÓNÉ Ez, ez, ez csodálatos!

BUFLAKÁR Huszonhárom éve meghatározott napi rutin szerint élek. Attól tartok, velem az élet borzalmasan egyhangú.

SZABÓNÉ Nézze, Bálint...

BUFLAKÁR Béla.

SZABÓNÉ Nem baj. Béla, én pont egy ilyen embert keresek. Amióta elhagyott a férjem... illetve elhagytam... illetve... mindegy! Szóval azóta rengeteg szobanövénnyel vettem körül magam... fuksziák, futópletykák, könnyező pálmák, rododendronok... de azért az nem ugyanaz. Maga is olyan, mint egy növény, Béla, de azért néha megdug.

BUFLAKÁR Igen, igen, okvetlenül! De tényleg csak néha. Tudniillik nagyon megvisel a dolog. Borzasztó nagy felhajtás ez nekem.

SZABÓNÉ Én felül szeretek lenni.

BUFLAKÁR Jaj de jó! Óriási!

SZABÓNÉ Leó sose hagyta, pedig megmondtam neki az elején, hogy úgy szeretem...

BUFLAKÁR Nagyon jó nekem ott alul! Príma! Ha már egyszer elkerülhetetlen a cécó. *(csönd)* Nos igen. Nem vagyok egy lepedő-akrobata, jobb, ha ezt mindjárt az elején tisztázzuk, Betty.

Szabóné a kezét kinyújtja, leteszi a fehér abroszra Buflakár elé.

SZABÓNÉ Nem akarja megfogni a kezem?

BUFLAKÁR Ó, dehogynem, miért is ne?! *(ráteszi a kezét a nő kézfejeére)*
Nagyon kellemes... így. *(csönd)*

SZABÓNÉ Nem megyünk sétálni?

BUFLAKÁR Ó, dehogynem, miért is ne?!

SZABÓNÉ Menjünk a Duna-partra, itt van közel!

BUFLAKÁR Logikus!

Felállnak az asztaltól, fogják egymás kezét. Bettina egy vékony fémhuzalt vesz elő titokban a retiküljéből.

SZABÓNÉ Hát akkor... gyerünk a rakpartra!
BUFLAKÁR De hisz ott már sötét van!
SZABÓNÉ Csak nem fél velem együtt lenni a sötétben, Béla?
BUFLAKÁR *(elpirul)* Ó, nem... egyáltalán nem.

Elindulnának, Buflakár visszafordul.

BUFLAKÁR Rituális kéjgyilkosság áldozata lettem,
Mert egy arra méltatlan szép leányzót szerettem.
Tegnap éjjel lementünk a kihalt Duna-partra,
Hol is a leány egy huzalt hurkolt a nyakamra.

Rám tekerte gallér fölött akkurátan, szépen,
Közben boldog tüzek gyúltak ábrándos szemében.
Ölelt s mohón rátalált az ajkamra az ajka,
Csókolt s közben húzta a huzalt két gyöngye karja.

Nem is volt az olyan gyöngye, megéreztem végül,
Csillag-szemében megláttam, ahogy fejem kékül.
Húsomba vágott a fém, és általvágta légcsőm,
Pattogva gurult a fejem le a rakpart lépcsőn.

Elmerültem prüszkölve a holdfényű habokban,
Visszanéztem, s azt láttam, hogy a testem még ott van.
Egyre messzebb sodródva is a leányzót nézem,
Amint ráhajol a csonkra, s szürcsöli a vérem...

Ráhajol a szörnyű csonkra, s szürcsöli a vérem.

Tánc!

Nincs tánc. Kézen fogva elmennek.

11. JELENET

Csepcsányi Titanilla tüzet kér az egyik férfinézőtől.

TITANILLA Azt hiszem, minden emberi lénynek megvan a maga optimális kora, amikor a legjobb kihasználtság mellett tudja mozgósítani életenergiáit, és kibontakoztatni a karakterében rejlő alkotó erőket és ösztönöket. Ahogy megfigyeltem, a legtöbb ember a korakamaszkorban érzi jól magát, ha teheti, ott fixálódik, és élete végéig 12-13 éves marad. Én fordítva vagyok. Utáltam gyereknek lenni. Utáltam virgonckodni. Viszont mindig is imádtam kötni, horgolni, napon üldögélni, orvoshoz járni, le-föl csoszogni a konyhában, és néha egy-egy amolyan öreges, dohány- és gyógyszerízű slejmet szakítani fel a torkomból.

Hatvanöt év. Ez az én korom. A belső korom. Az igazat megvallva születésemtől kezdve, vagy hát ne túlozzunk, hisz odáig nem terjed az emlékezetem, mondjuk inkább úgy, hogy „amióta az eszemet tudom”, ennyinek érzem magam. Pocsék gyerek voltam, átlagos felnőtt vagyok, de nagymamának, tudom, nagyszerű leszek. Pongyolában, papucsban, bokafixben, szakadt kertészkesztyűben, egy kis sámlin ülve gazolni az előkertben, befőttet eltenni, piacra járni, tévézni, unokázni, orvosi várótermekben alkalmi ismerősökkel társalogni, igen, ehhez nagy affinitást érzek magamban.

Amióta az eszemet tudom, hogy továbbra is ezzel a kellőképpen homályos, ám kifejező formulával éljünk, minden eszközzel megpróbáltam öregíteni magam. Általában nem

használok sminket. Ünnepi alkalmakkor néhány csepp levendula kölnit teszek föl magamra, de még jobban szeretem, ha személyes környezetemben a ruhámból áradó enyhe, de összetéveszthetetlen naftalinszag dominál. Szoktam viccesen mondogatni, hogy az én dezodorom a naftalin. A hajamat kontyban hordom, mint látja, és ha tehetem, sötét tónusú, divatjamúlt ruhákban járok. Az utcán igyekszem görbén tartani magam, és persze botot használok, bár magának bevallhatom, régóta szeretnék egy járókeretet, ezt azonban csak orvos írhatja föl, én azonban, mint sejti, valójában nem vagyok rászorulva egy ilyen impozáns, az emberi mozgást tragikussá dramatizáló gyógyászati segédeszközre. Nem, még nem, sajnos, és attól tartok, még jó darab ideig nem is leszek. Arról van szó ugyanis, hogy a szervezetem bosszantó, és, ha a vágyaim és a valóság inkongruenciáját nézzük, már-már cinikus módon friss és ellenálló. De nem adom fel a reményt!

Mihamarabbi leépülésem érdekében az utóbbi időben kínosan odafigyelek a táplálkozásomra: olyan étrendet igyekszem összeállítani magamnak, ami elősegíti csontjaim mielőbbi elmeszesedését, s a koleszterin érfalaimon való minél sikeresebb megtapadását. Egyszer azt olvastam egy cigarettásdobozon, hogy a dohányzás öregíti a bőrt. Akkor szoktam rá a cigarettára. Nem volt könnyű. Minden reggel jóleső izgalommal sietek a tükör elé, hogy megjelent-e már az első ősz hajsza a fejemben. Sajnos a fejbőrömön mind a mai napig tökéletes a pigment-termelés, így aztán időről-időre kénytelen vagyok ősztő hajfesték segítségével igénybe venni. Viszont örömmel észlelhettem, hogy az utóbbi egy-két évben erőteljesen elkezdtek árkosodni az egyébként

lehangolóan jelentéktelen, sőt természetes fénynél alig látható mimikai ráncaim. Legnagyobb személyes diadalomnak tartom, hogy körülbelül 25 éves koromtól kezdve a kortársaim néaninek szólítanak.

Bizonyos dolgokat kezdek elfelejteni.

Néha ki-kihagy a menstruációm.

Szóval ezért lassan, de haladok.

Szeretnék minél hamarabb megöregedni.

12. JELENET
FINALÉ ULTIMO

BLONDIN EMMA Kis Emma arról énekel,
Ez itt a vég, ha vége kell
Hogy legyen egyszer ennek is,
Elmúlik majd a holnap is.
Elmúlni rossz.
Elmúlni jó.
Ez itt a finálé ultimo.

Kis Emma arról énekel,
Látott egy ifjút pénteken,
Övé lett másnap, szombaton,
S megbánta vasárnap nagyon.

PÁRAN Elmúlni rossz.

PÁRAN Elmúlni jó.

EGYÜTT Ez itt a finálé ultimo.

BLONDIN EMMA Kis Emma arról énekel,
Dolgokat képzelt régen el,
Aztán pár vágás alkaron,
s nem volt rá többé alkalom.

PÁRAN Elmúlni rossz.

PÁRAN Elmúlni jó.

EGYÜTT Ez itt a finálé ultimo.

Tutti. Meghajlás. Független.

13. JELENET

A KONFERANSZ RÖVID IDŐRE ELKÖSZÖN

FREGOLI

Hölgyeim és uraim! A második felvonást néhány beépített dramaturgus véletlengenerátor segítségével fogjuk létrehozni. Ezek a véletlengenerátorok: önök. Arra kérem hát önöket, hogy a szünetben készítsék el saját személyes verziójukat! Határozzák meg a második felvonás 13 plusz 1 jelenetének sorrendjét az előtérben elhelyezett totószelvények segítségével. A szavazás titkos és anonim. A szavazólapokat szeparált módon, a wc-fülkékben lehet kitölteni, majd a ruhatárosköpenyben álldogáló szavazóbiztosoknál lehet leadni. A szünet időtartama 17 perc, jó alkotást, kellemes interakciót kívánunk!

II. FELVONÁS

1. JELENET

Ha a nézők az utolsó jelenetet szavazták a felvonás elejére:

FREGOLI   Alapos életismeretre és mély emberi bölcsességre vall az a döntés, hogy a dolgok végét az eleje elé helyezték. Titkon azzal is hízelgünk magunknak, hogy özvegy Blondin Emma remek kupléja volt önökre olyan elemi erejű intellektuális hatással, mely alól nem tudták vagy nem is akarták magukat kivonni, s döntésükkel, helyeslésük pusztán kifejezése mellett, mintegy az alkotói önkény igazolására siettek e szellemes, cinkos és – külön köszönet ezért – tapintatos módon. Ha szabad megjegyeznem, a paradoxon az egyik legbonyolultabb gondolati alakzat, melyet az emberi elme létrehozni képes úgy, hogy miközben elszakad a valóságtól, megsejteti az igazságot. Önök képesek voltak erre a szellemi bravúrra! A második felvonásnak ez az első attrakciója. Önök most feljogosultak arra, hogy hangosan kimondják a teljesítményünk mások által való elismerésére ingerlő-felszólító szócskát, jelesül azt hogy: hepp. Tehát háromra: hepp. Egy, kettő, három:

A nézők azt mondják, hepp, a társulat tapsol.

FREGOLI   És most: „A vég előtt van a dolgok eleje” Finale ultimo!

Özvegy Blondin Emma újra elénekli a Finale ultimo című számot.

Ha a nézők nagyjából meghagyták az eredeti sorrendet:

FREGOLI   Hölgyeim és uraim! Megtisztelő az a bizalom, melyet döntésükkel jeleztek felénk! Az egyes jelenetet helyezték a felvonás elejére, azaz meghagyva az eredeti sorrendet mintegy jóváhagyták a szövegekönvben testet öltött alkotói elképzelést. Bevallom, azzal hízelgünk magunknak, hogy ez a lekötelező gesztus nem a közönyüket, a közös játékra való felhívás elutasítását jelzi, hanem, és most nagyon kell szégyellnek magam, ha tévedek, eddigi tevékenységünk egyfajta elismerése, hiszen, bár fel volt kínálva önöknek a beavatkozás lehetősége, önök mégsem éltek vele, ezzel elegánsan és – külön köszönet ezért – tapintatosan a tudunkra adva elégedettségüket: ha mi azt gondoljuk, hogy a felvonás kezdődjön így, hát kezdődjön is így! Ha ez így van, akkor köszönet, köszönet, ezerszeres köszönet ezért! Önök most feljogosultak arra, hogy hangosan kimondják a teljesítményünk mások által való elismerésére ingerlő-felszólító szócskát, jelesül azt hogy: hepp. Tehát háromra: hepp. Egy, kettő, három:

A nézők azt mondják, hepp, a társulat tapsol.

2.JELENET

Dr.STIEBE   Hölgyeim és uraim! Minden valamirevaló szórakoztató látványosság a második rész elejére tartogatja az igazi szenzációt. A cirkuszban a szünet ideje alatt épülnek fel a rácsok, melyeknek egyébként inkább szimbolikus, mintsem praktikus funkciója van, hiszen ez a rémisztő konstrukció csupán a képzelet borzadó felcsiholására szolgál, e ripacsságig túlzó biztonsági intézkedésekkel próbálván megcsalni józan érzékeinket, hátha valóban veszélyes ragadozóknak nézzük a porondon őgyelgő néhány vedlett plüssoroszlánt. S hogy egy másik példát is hozzak állításom igazolására: a varietéműsorokban a második részben lehet látni először fedetlen kebleket.

Én, kérem, nem folyamodom ilyen alantas hatásvadászathoz, hetyke ostorommal nem egrecírozatok valamely álomittas ragadozót, valamint, gondolom, sokak megkönnyebbülésére, nem fedem föl formás kebleim, ugyanakkor, mindennek ellenére vagy tán pontosan ezért, produkcióm a legtisztább s egyben leghajmeresztőbb mutatványok szellemi erejével s artisztikumával dicsekedhetik.

Eddig még nem találkoztunk. Önök még nem ismernek engem. De vártak, öntudatlanul is.

Hiszen ösztönük megsúgta, hogy a második rész elején vár önökre valami gyökeres új, valami elementáris és megrázó, ami az elfelejtett és újra felfedezett evidenciák erejével rengetteti meg értelmüket és tán érzékeiket is, egyszóval amiért, öntudatlanul tán, de valójában ide jöttek.

Dr. Stieben vagyok. *(meghajol)* És most következzen az attrakció! Ez egy akrobata-szám vagy hát tulajdonképpen zsonglőr-szám. Bizonyos értelemben légtornász-mutatvány is, hiszen nagy magasságokban fogok szárnyalni. De közben persze talajgyakorlat is, mert az elemi igazságok szintjén maradok. Tehát, teljes csöndet kérek!

Dobpergés. Leinti a dobost.

DR.STIEBE   Magányom szükségszerű és elengedhetetlen feltétele az a tudat, hogy nem vagyok egyedül. Hepp! *(csönd)* Ez egy logikai bukfenc! Hepp!

Csőnd.

DR.STIEBE   De érti maguk ezt? A magány lehetősége fel sem merülhetne bennem, ha én lennék egyedül az univerzumban! *(csönd)* Hát ez hihetetlen! Azért vagyok magányos, mert nem vagyok egyedül!

Kopognak.

DR.STIEBE   Ezt nem hiszem el! Tessék!

3. JELENET
TALÁLT VÁGYAK OSZTÁLYA
avagy
Blondin második halála

Blondin és második felesége, Blondinné Csepcsányi Titanilla lép be az orvosi rendelőbe.

DR.STIEBE   Mi tetszik?

TITANILLA   Jó estét, doktor úr, Blondinné vagyok, ő meg a férjem. Blondin.

DR.STIEBE   A hozzátartozó kinn várakozzon!

TITANILLA   Mi együtt... mi... mind a ketten...

A férj és a feleség egymás kezét szorongatva, kétségbeesve néznek az orvosra.

DR.STIEBE   Értem. Tessék leülni!

Dr. Stiebe fog egy kis reflexkalapácsot, és megüti a feleség térdét, mire a férj lábszára lendül előre. Megüti a férj térdét, de a nő lábszára rándul. Bevilágít a férj szemébe, a nő hunyorog, megcsiklandozza a nőt, mire a férj nevet. Stb.

DR.STIEBE   Hm. Érdekes... Mióta tart ez a dolog?

TITANILLA   Reggel, ugye? *(a férjére néz)* Reggel óta.

DR.STIEBE   Van valami fogalmuk arról, hogy pontosan hogyan történt?

TITANILLA   Nem, ugye? *(a férjére néz)* Nem tudjuk. Így ébredtünk.

DR.STIEBE Kérem, mondják el a napjukat onnantól kezdve, hogy felébredtek!

TITANILLA Én keltem fel hamarabb. Kimentem a konyhába kávé főzni. Elkezdtem tejet forralni egy lábasban, a férjem úgy szereti, tejeskávénak. Közben volt egy telefonom. Az anyám hívott. Beszélgettünk. A tej meg közben elkezdett kifutni. Berohantam a konyhába, és ahogy lekaptam a platniról a lábast, egy icipici tej ráfröccsent a kezemre. Megijedtem, hogy most fájni fog, de nem éreztem semmit. Ettől még jobban megijedtem. Rácsöpögtettem még egy kicsit, de semmi. Nem fájt. Pánikba estem, és... és beletenyerelem a forró tejbe. És akkor meghallottam. A szobából. Az üvöltést.

DR.STIEBE Milyen üvöltést?

TITANILLA A férjemet, ahogy üvölt.

A férj némán felmutatja befáslizott kezét. Az orvos lebontja a férj kezéről a fáslit – Blondin bőre sértetlen. Az orvos megnézi Titanilla kezét, amin viszont csúnya égési sérülések vannak; nyomogatja a sebet.

DR.STIEBE Nem fáj?

TITANILLA Nem.

Az orvos erősebben megnyomja a nő kezén sebet.

BLONDIN Ááááá!

DR.STIEBE Bocsánat. *(elengedi a nő kezét)*

BLONDIN Én tudom, hogy mikor történt.

DR.STIEBE Igen?

BLONDIN Tegnap. Elalvás előtt. *(csönd)*

DR.STIEBE Mi történt akkor?

BLONDIN Nemi életet éltünk.

DR.STIEBE És?

BLONDIN Az egész valahogy... nem stimmelt.

DR.STIEBE Hogy érti ezt?

BLONDIN Vagyis csak a vége. Addig minden rendben volt. De amikor elérkeztem a csúcsra... szóval... fizikailag minden rendben volt... éreztem, hogy kijön a... ejakuláció... de mintha... valaki így ollóval... mintha átvágták volna az idegpályáimat... hogy mondjam magának... mintha kotont húztak volna az agyamra. Nem éreztem semmit.

DR.STIEBE Nem érzett semmit.

BLONDIN Semmit.

DR.STIEBE És maga, asszonyom?

TITANILLA Én sem.

BLONDIN Dehogynem!

TITANILLA Mondom, hogy nem!

BLONDIN Beindult. Beindultál!

TITANILLA Nézze, doktor úr...

BLONDIN Elkapta a fejem, és magához szorított. Úgy szorított, majdnem kettétört! Meg is ijedtem, rosszul van, vagy mi van?

DR.STIEBE Rosszul volt?

TITANILLA Nem. Vagyis... igen.

BLONDIN Nézte az arcom.

TITANILLA Nem néztem!

BLONDIN Az elejétől kezdve! Végig nézted az arcom!

TITANILLA Már azt sem szabad?!

BLONDIN Mit néztél? Mit néztél, mi?!

DR.STIEBE Uram, nyugodjon meg, nincsen semmi baj!

BLONDIN Mi az, hogy semmi baj?!

DR.STIEBE Én csak azt mondom, nem súlyos...

BLONDIN De hát mi az isten ez?!

DR.STIEBE Pszichoszomatikus affektív interkonnekció. Tartós párkapcsolatban élőknel ez gyakran előfordul. Összekeverednek a dolgok „az érzékek viharában”, ahogy mondani szoktuk. Nem komolyabb, mint egy átlag háztartási baleset.

BLONDIN Nem értem.

DR.STIEBE Érzelmileg egy kicsit összezsomósodott a kedves feleségével, ha szabad ilyen nyeglén fogalmaznom.

BLONDIN Gyógyítható?

DR.STIEBE Persze! Van rá egy természetes gyógymód, ami hatásában felülmúl minden rafinált kemikáliát.

BLONDIN Fel tudja írni?

DR.STIEBE Szükségtelen. Otthon, házilagos körülmények között is primán előállítható. A legnagyobbgyógyyszer az egész világon, mozgásba lendíti a hormonokat, a vérkeringést, az anyagcserét... Ha tehetném, receptre írnám fel mindenkinek.

BLONDIN Mi az?

DR.STIEBE A szeretkezés.

BLONDIN Maga viccel!

DR.STIEBE Dehogysis! Meg fogja látni, uram, a következő nemi aktusnál egy csapásra rendbe fognak jönni a dolgok.

BLONDIN Ez biztos?!

DR.STIEBE Persze. Nézze, maga most elvesztett valamit. Mit csinál ilyenkor az ember? Visszamegy oda, ahol elvesztette. Vagy még egyszerűbben: maga leesett a lóról, úgyhogy minél hamarabb vissza kell ülni a nyeregbe, különben soha nem fog többé lovagolni! Világos? Úgyhogy most tessék szépen hazamenni, ágyba bújni – ez az én egzakt orvosi tanácsom.

BLONDIN Doktor úr... nem is tudom, hogy hogy köszönjük meg. *(a farzsebéhez nyúl, félig kihúzza a pénztárcáját)*

DR.STIEBE Gyógyszert nem illik megköszönni! *(kezét nyújtja)*
Viszontlátásra, uram!

BLONDIN *(visszacúsztatja a pénztárcát)* Hát akkor... A viszontlátásra!
Gyerünk, szívem, ne tartsuk föl a doktor urat!

DR.STIEBE Viszontlátásra, asszonyom!

BLONDIN Gyere, kicsim!

TITANILLA Nem. *(csönd)*

BLONDIN Titi!

TITANILLA Nem. Soha többet.

BLONDIN Mit soha többet?

TITANILLA Nem fekszem le veled többé, Gáspár!

BLONDIN Mi az, hogy nem?

TITANILLA Úgy, hogy nem.

BLONDIN De hát akkor... Hallottad, nem? Hogy csináljuk akkor vissza?!

TITANILLA Nem csináljuk vissza.

BLONDIN Mi az, hogy nem?! Titanilla!

TITANILLA Néztem az arcod, igen. Néztem, ahogy kigúvad a szemed, ahogy megnyúlik az arcod, ahogy lassan átváltozol, mintha megplasztikáztak volna. Ahogy eltűnsz magadból, ahogy

felitatódsz valami nehézben és nyúlósban... Ahogy felszívódsz, csak a súlyod marad. Meg a szagod. Meg ahogy azt liheged, hogy igen, igen, igen, igen... És akkor arra gondoltam, hogy jó lenne egyszer érezni, amit te érzel. És akkor megéreztem.

BLONDIN Ezt nem hiszem el! Az az enyém!

TITANILLA Volt.

BLONDIN Add vissza!

TITANILLA Nem.

BLONDIN Nem hiszem el! Elloptad! *(segélykérően)* Doktor úr... *(üvölt)* Az az enyém, tessék azonnal visszaadni!

TITANILLA Tiéd volt 8 évig, most már az enyém. 8 év múlva visszakaphatod.

BLONDIN Mit kezdjek vele 8 év múlva?! Nekem most kell!

TITANILLA Mi van, mész az Orsikádhoz?

BLONDIN Milyen Orsikámhoz?!

TITANILLA Akárhányszor megcsalsz, én fogok élvezni! *(nevet)*

BLONDIN Titanilla!

A nő hisztérikusan nevet. A férj nézi, aztán odalép, és pofon vágja Titanillát, de mintha őt ütötték volna meg, fájdalmasan az arcához kap. Ettől a nő még jobban nevet. A férj ököllel bever a nőnek, de neki fáj. A nő nevet. A férj felkap egy orvosi szikét, elindul a nő felé, de megtorpan, elvigyorodik, és a kést belevágja a saját hasába. A nő a hasához kap és felsikolt. A férj nevet, és újra beleszúr a saját hasába. A nő fetreng a kínoktól. A férj észreveszi, hogy a hasából vastag sugárban ömlik a vér.

BLONDIN Ó, a csudába!

TITANILLA Zsolti!

BLONDIN Gáspár!

TITANILLA Bocs!

A férj megtántorodik, elvágódik a földön, és meghal. Abban a pillanatban megszűnnek a nő fájdalmai. Blondin Emma lép be gyászruhában, kezében mécses.

EMMA A rúzsfolttal hideg tejszínnel vagy főzőmargarinnal dörzsöljük be. A friss fehérborfolttal áztassuk tejben.

Izzadtságsgagú ruhákat langyos ecetes vagy szódabikarbónás vízben áztassuk.

A spermiumfolttal mosószódával távolítsuk el.

A fűfolttal többszöri glicerines dörzsöléssel lehet kivenni.

A vérfolttal dörzsöljük be glicerines ronggyal, hagyjuk állni, majd mossuk ki szappanos hideg vízben.

A viaszfolttal tegyük a mélyhűtőbe, két óra múlva a viasz könnyen kiszedhető.

Elfújja a mécsest. Zene.

TITANILLA Új élet hív
Új élet vár
Kacéran int
A holdsugár
Buján kacsint
A telihold
Nem érdekel
Már ami volt
Csak a jövő
Az új idő
Az ezután
Következő
Új arc új smink
Új frizura
Új kölnivíz
Új kúrruha
Új távlatok
Száz új remény
Hogy én meg ő
Hogy ő meg én
Hogy eljön ő
Ki úgy szeret
Kit momentán
Nem ismerek

Nem ismerem
Speciel még
Kit szánt nekem
Társul az ég
De érzem már
Itt közeleg
A boldogság
Mint fürgeteg
És elrepít
Égi bika
A szenvedély
Csúcsaira

Refrén.

a vég után
van a dolgok eleje
a lent alatt
van a fölül teteje
a kívül a
bentbe bőven belefér
a világon
minden szépen összeér

A férj feláll, véresen énekel, táncol.

BLONDIN   a vég után

van a dolgok eleje
a lent alatt
van a fölül teteje
a kívül a
bentbe bőven belefér
a világon
minden szépen körbeér

DR.STIEBE a lesz az volt mert
régén elmúlt ami lesz
bármit tesz is
ismétel csak aki tesz

TITANILLA ha kiöntöd
az egészet teli lesz
tökmindegy most
sadness avagy happiness

Megfogják egymás kezét, hármásban szökdécselő körtáncot lejtenek.

EGYÜTT a vég után
van a dolgok eleje
a lent alatt
van a fölül teteje
a kívül a
bentbe bőven belefér
a világon
minden szépen körbeér

A férj és a két özvegy kitáncol, az orvos becsukja utánuk az ajtót.

4.JELENET

DR.STIEBE   Kezdjük újra, jó? Helyezzük új alapokra a kapcsolatunkat! Dr. Stiebe vagyok, szó-zsongról. Lehet, hogy eleve így kellett volna kezdeni, az én hibám, ezért bocsássanak meg. Az én attrakcióim eszköze a szó, tárgya a gondolat – így már világos? Köszönöm. Tehát akkor még egyszer. Magányom szükségszerű és elengedhetetlen feltétele az a tudat, hogy nem vagyok egyedül. *(csönd)* Na jó... kész... feladtam. Ezek birkák, bazmeg! *(ki)*

5. JELENET

A BÉNA ÖRDÖG,

avagy

egy félidő a Bernabeuban

Szabóné Hajagos Bettina lakótelepi lakása. Buflakár Béla a fotelben üldögél, papucsban, ingben, szövetnadrágban, nézi a Megasztárt. Bettina vasal. Csönd. Végre csöngetnek. Buflakár kimegy ajtót nyitni. Az előszobából hangfoszlányok szűrődnek be, majd nyílik a szobaajtó, berobban rajta egy fiatal férfi, mögötte Buflakár, aggódó arckifejezéssel.

IDEGEN   Ó, nagyképernyős, szuper!

BUFLAKÁR   Nem tudom... a cipőt talán le kéne...

IDEGEN   Ó, kezit csókolom!

BUFLAKÁR Bettina, a szomszéd úr szeretné...

IDEGEN Fényes Ferenc, az új szomszéd! *(és tényleg kezet csókol)*

BUFLAKÁR A szomszéd úr szeretné megnézni nálunk a futballmeccset.

IDEGEN Még nem szerelték be a kábelt, pedig mondtam nekik, kedden Real meccs van!

BUFLAKÁR Bettike, egy papucsot talán a szomszéd úrnak...

IDEGEN Csiribú-csiribá! *(egy üveg pálinkát vesz elő a zakójából)* Hepp! Hoztam egy kis papramorgót!

BETTINA A férjem nem iszik.

IDEGEN Nem? Én mást hallottam! *(nevet)* Ezt meg kell kóstolni!

BUFLAKÁR Köszönjük... nem kellett volna.

IDEGEN Távkapcsoló? Bocsánat! *(megfogja a távkapcsolót)* Na, szakértenek még a kis buzik? *(átkapcsol a sportcsatornára; a tévéből sípszó)* Kezdődik! *(felhangosítja a tévét)* A fehér mezükben vannak, imádom! Mi van, a Ronaldo nem kezdő? Ja, jól van, ott van. Már megijedtem! Múltkor a Guti kezdett. Nem értem, mit esznek ezen a Gutin!

Bettina jön poharakkal, és egy üveg Fantával.

BETTINA Hoztam Fantát is.

IDEGEN Hoppá! Milyen volt már ez! Ügyes gyerek, mi? Egy zseni! Mindig megcsinálja ezt a bokacselt, de mindig beszopják! *(tölt)*

BUFLAKÁR Csak egy gyűszűnyit!

IDEGEN Mennyien lehetnek kinn? Telház van, tuti, 105.000 néző!

Bettina fogja a vasalni valókat, és ki.

IDEGEN   Azt hiszem, én vagyok az idősebb! *(fiatalabb színész játssza)*
Szervusz, egészségedre!

BUFLAKÁR   Egészségünkre!

Koccintanak, isznak, nézik a meccset.

IDEGEN   Na! El kell vállalni! Úúúú! Láttad? Nagyon alányúlt. A következő
bemegy, az tuti! Zseni a gyerek. Tudod, mit mondok, testvér? Ha
még egyszer születnék, csakis Ronaldo szeretnék lenni!

BUFLAKÁR   Ki?

IDEGEN   Jól néz ki a csávó, mi?

BUFLAKÁR   Melyik az?

IDEGEN   A kilences!

BUFLAKÁR   A púpos?

IDEGEN   Dehogy púpos! Az a csuklyásizma!

BUFLAKÁR   Ja!

IDEGEN   Keres havi egy milkát... euróban! Minden csaj őt akarja, minden
kissrác olyan akar lenni, mint ő. A legjobb éttermekbe jársz
kajázni, a legdrágább boltba bemehetsz, bármit megvehetsz,
bármit! Ne mondd már, hogy nem cserélnél vele!

BUFLAKÁR   Hát ...

IDEGEN   Én a fél karomat odaadnám! Ha én lehetnék a Ronaldo, adnék érte,
mit tudom én... tíz millát. Te mit adnál? Adnál érte tíz milliót?

BUFLAKÁR   Az nagyon sok pénz.

IDEGEN   És a Skodádat odaadnád?

BUFLAKÁR   Skodámat? Olyan nincs nekem.

IDEGEN   És a feleségedet?

BUFLAKÁR A Bettinát?

IDEGEN Ó, az anyád! Hülyegyerek, miért nem adod, ott kérte a Ronaldo! Önző állat! Nem értem, mért játszatja ezt a gyereket! *(nyújtja a kezét)* Oké, áll az alku. A második félidőben te lehetsz a Ronaldo.

BUFLAKÁR ???

IDEGEN Egy napra az élet császárának lenni, mindannyian ezt akarjuk, nem? De ez nem jön össze, csak milliók közül egynek – neked, Leó, neked!

BUFLAKÁR Bocsánat, itt valami félreértés lesz!

IDEGEN Semmi félreértés, te vagy a Kiválasztott! *(nyújtja a kezét)* Na?

BUFLAKÁR Miért mondta azt, hogy Leó?

IDEGEN Rúgsz egy gólt... nem, kettőt. Tudod mit? Rúgsz egy mesterhármast a Bernabeuban. Utána interjúk, autogramosztás, este megünneplitek a srácokkal a győzelmet, ott van Figo, Beckham, néger kurvák seggéről szívjátok a kokaint...

BUFLAKÁR Én nem!

IGEGEN Miért, inkább ez kell, ami most van?! Holnap hajnalban felkelsz, a sarkon felvesz a Barkas, délig kevered a maltert, aztán kaja a közért előtt, tíz deka parizer, zsömle, kakaós csiga, és *come on* a keverőhöz. Ha beszél a művezető, nem mersz visszaugatni, de munka után benyomsz három felest, és üvöltözöl, hogy legközelebb szétvered a fejét. Aztán egy kis darts vagy flipper a Maciban, és 8 körül *go* haza meccset nézni.

BUFLAKÁR Maciban?

IDEGEN Bernabeu, teltház. Megállsz a kezdőkörben, tőled jobbra Figo, balra Raul Gonzales, rajtad a gyönyörű, likrás, hófehér Real mez. A bíró sípol, felüvölt a 105.000. Kapsz egy lehelet finom zsugát a Zidane-

tól, elhúzó a védők mellett, és teli rüsszettel kilövöd a hosszúsarkot. Mező fel a fejre, és széttárt karral rohansz ki az őrtjögő nézők közé. A többiek mind utánad, most te vagy az isten, mindenki téged akar megérinteni. Hallod, hogy a szpíkerek a nevedet üvöltik, és tudod, hogy a gólodat ma éjjel legalább két milliárd ember fogja látni a tévén.

Az Idegen kézfogásra újra nyújtja a kezét.

IDEGEN Na?

BUFLAKÁR De...

IDEGEN Nyugi, csak egy félidőről van szó!

BUFLAKÁR *(felállna)* Megkérdezem Bettinát.

IDEGEN *(visszahúzza)* Csapj bele, testvér, ne pöcsöljél!

Kezet fognak.

IDEGEN Ez az, komám, erre iszunk!

BUFLAKÁR Én nem... köszönöm... így is már... Bocsánat, ki kell mennem toalettre.

Buflakár kimegy a fürdőszobába. A tévében látjuk, hogy felvágják Ronaldót, aki pár másodpercre elveszti az eszméletét, orvosok, gyúrók rohannak a pályára. WC-öblítés hangja. Lassan nyílik a fürdőszoba ajtó, Buflakár dugja be a fejét, a szemében zavar és döbbenet.

BUFLAKÁR ¿Qué es eso? ¿Dónde estoy? ¡Es no posible! ¡Es increíble!
(spanyolul: Mi ez? Mi történt? Hol vagyok? Nem, ez lehetetlen!)
(meglátja a tévét, odaszalad, kopogtat a képernyőn) Iker Casillas!
Roberto Carlos, amigos! ¡Estoy aquí! Señor árbitro! ¡Déjeme al
campo, ya estoy bien! (Iker Casillas, Roberto Carlos, itt vagyok!
Bíró sporttárs, engedjen visszaállni, már jól vagyok!)

Megpróbál bemászni a tévébe. A kiabálásra bejön Bettina.

BETTINA Mi van, drágám? Mi a baj?!

Megpróbálja megérinteni a férfit, de az elhátrál.

BUFLAKÁR ¿Quién es usted? ¿Qué quiere usted? ¡No me toque! (Ki maga? Mit
akar? Ne nyúljon hozzám!)

BETTINA Édesem...

BUFLAKÁR No, yo no soy “édeszem”! Me llamo Ronaldo, soy brasileño, un
campeón, (aranylabdás – tengo el balón de oro), soy el miembro
del Selecao! *(fogja a fejét, ide-oda tántorog, meglátja magát a
tükörben, az iszonytól földbe gyökerezik a lába)* No! Noooo! Me
llamo Ronaldo! Ronaldo. *(megpróbál dekázni a díszpárnával, de
nem sikerül neki)* No! Noooo!

IDEGEN ¡Acaba ya! (Fejezd már be!)

BUFLAKÁR *(meglátja az Idegent, térdre esik)* Maestro!

IDEGEN ¿Quieres una tequila? (Kérsz Tequilát?)

BUFLAKÁR ¡Sí, sí, la tequila! ¡Sí tequila, sí...!

Az Idegen tölt egy kupicát a pálinkából, a férfi egy hajtásra kiissza, a lélegzete elakad, lezökken a székre, előre zuhan, a homloka koppan az asztalon. Bettina odaszalad, élesztgeti.

BETTINA Drágám, mi van veled?

IDEGEN A férje nincs itt, asszonyom.

BETTINA Mi az, hogy nincs itt?!

A tévében üdvrivalgás. Az Idegen a tévére mutat.

IDEGEN Most lőtt egy gólt. Nézze, milyen boldog!

Bettina bémultan bámulja a tévét.

BETTINA Béla... Béluskám...

IDEGEN Milyen Béla? Milyen Béluskám? Na, mindegy... *(egy csokor vörös virágot varázsol elő a zakójából)* Voilá! Öltözzön, Bettike, megyünk táncolni!

Bettina átveszi a csokrot. Zene.

BETTINA Új élet vár
Kacéran int
A holdsugár
Buján kacsint
A telihold
Nem érdekel

Már ami volt
Csak a jövő
Az új idő
Az ezután következő...

Csippendél-fiúk lejtének be összefogódkodva.

FÉRFIAK   Imádlak, gombóckám,
Szeretlek, Bettina,
Nem hathat jobban rám
Náladnál senki ma!

IDEGEN   Tudjuk, az arany-bilincs,
A szív a legszebb kincs,
De mit tegyünk, emberek,
Csalni itt nem lehet,
Az rímél csak rá, hogy nincs.

6.JELENET

ZOROSZTER   Zoroszter Leó: Gyúrni szoktam járni pénteken

Gyúrni szoktam járni pénteken és kedden,
Sőt szerdán is, hogyha arra szottyán kedvem.
Sztreccsnadrágot húzok, méd-in-itália,
Abban jobban látható a genitália.

Felteszek a rúdra két hót nehéz tárcsát,
Meggérek pár srácot, jobbról-balról tartsák.
Fél ötkor és hatkor kezdődik aerobic,
Doppingol a zene, a sprészag, a jó popik.

Gimnasztika után csűrök száz szériát,
Nem könnyű, de tudom: így leszek Góliát.
Más férfinak adja nejem a kulcsomat?
Erre gondolok, és döntöm a csúcsokat.

Zuhanyozás közben kiverem titokban,
S iszok egy diétás Pepsit a Mignonban.
Vagy a Maciban... az attól függ, hogy ... na mindegy.

Meghajol.

7. JELENET

NAGY FÉRFIBESZÉLGETÉS

BUFLAKÁR Megettem tizenegy zacskó földimogyorót, és megittam hozzá négy kancsó multivitamint. Sósmogyoró és multivitamin – ez a gyengém. Életem egyhangú folyásán gondolkoztam, és azon, hogy a múlt kedden egy pneumatológus azt mondta, miután átvilágított, hogy túlhajtom magam. Szerencsére mindenki azt hiszi, hogy nagyon sűrű és zaklatott életet élek. Pedig nem is. Viszont megvan az a képességem, hogy még a legfelhőtlenebb pillanataimban is úgy nézsek ki, mint akit most kapartak ki a hó alól a hegyimentők. Ilyen típus vagyok.

10-kor lefekszem és 8-ig alszom, letusolok, szép nyugodtan megreggelizem, és ha ezek után mondjuk bemegyek a városba, és ott összefutok egy ismerőssel, az biztosan a lelkemre beszél, hogy lazítsak egy picit, hogy menjek haza és haladéktalanul feküdjek le, vagy ajánl egy kiváló klinikát, ahol altatókúrával sikerrel tudják gyógykezeltetni krónikus kimerültségem és szemmel látható, idült kialvatlanságom. Sokszor hallom: vigyázz, nem lesz ennek jó vége! Könyörgöm, minek?

BLONDIN Egészen különös amnéziámban szenvedek. Összekeverem a tegnapi történeteket a két hónappal vagy két évvel ezelőtti dolgokkal. Nem is amnézia ez, hiszen emlékszem, sőt, merem állítani, pontosan emlékszem, csak hogy az emlékezetemnek nincs struktúrája, ha érti, amire gondolok. Nincs *rég* és *nem rég*, az ennél finomabb árnyalatokról már nem is beszélve. Megígértem valakinek valamit. Tegnap délelőtt vagy tavalyelőtt?

Szeretkeztem valakivel... Utoljára kivel? Az első feleségemmel, a másodikkal vagy a harmadikkal. Csakis az úgynevezett „józan eszem” segítségével tudok eljutni oda, hogy nyilván a harmadikkal, mert emlékezetem, jelen esetben érzéki emlékezetem, ha van olyan, márpedig van, nem igazít el e tekintetben, hiszen az adott pillanatban, az emlékezés pillanatában mindhárom nő egyforma erővel, és a jelenvalóság még el nem halványuló erejével él bennem. Az a helyzet, hogyha ma este tizennégy évvel ezelőtt elhagyott első szerelmem bújna be mellém az ágyba, meg sem lepődnék túlságosan. De örülnék neki.

BUFLAKÁR

Ma volt egy kalandom. Lementem a fodrászhoz, és a fodrász belenyírt a hajamba. A hátunk mögött ment a televízió, és a nő a tükörben bele-belenézett, miközben a trimmelő-ollóját le-föl járatta a hajamban. A búra alatt ült egy frissen dauerolt hölgy, egy idősebb hölgy, nála volt a távkapcsoló. A fodrásznő egészen belefeledkezett a kvízműsorba, mikor az idős hölgy váratlanul átkapcsolt egy másik csatornára, és akkor történt az a bizonyos esemény, mert a fodrásznő keze megremegett vagy nem tudom, ösztönösen megmozdult a távkapcsoló felé, a lényeg az, hogy majdnem levágta a fületem. Egyébként nem is, de én úgy tettem, mintha igen, nagyon fel voltam háborodva, a magam módján. A fodrásznő bocsánatot kért, és többet nem nézett a tévére. A végén persze nem mertem megtagadni a borraivalót, meg hát bűntudatom is volt a cirkusz miatt, a fülem valójában nem forgott veszélyben, azt csak úgy mondtam, valahogy ez jött a nyelvemre, gondolom, mert így szokás mondani, hogy majdnem levágta a

fülemet. Egyébként sem jó összeveszni a fix fodrásszal, mert máshol fennáll a veszély, hogy alkalmi kuncsaftnak néznek, és úgy is bánnak veled.

BLONDIN Igen.

BUFLAKÁR Ma egyébként volt egy másik kalandom is. Háromkor lett volna egy találkozó, de az illető nem jött el. Munkaügyben kellett volna találkoznom vele. Háromnegyed órát vártam. Többet kellett volna? *(csönd)* Holnap nemzeti ünnep. A metróban kaptam egy röplapot, hogy vegyek részt a kormány megbuktatásában. Ezt szerintem ostobaság: nem jó játszani a tűzzel.

BLONDIN Igen.

ZOROASZTER Én mindig Ronaldo szerettem volna lenni.

Zene.

8.JELENET

FREGOLI   *konf. (ezt most írom, a héten kész lesz)*

3 D-s vetítés.

9. JELENET

„ a cirkuszi pillanat – az idő megállítása”

(Beckett)

DR.STÍEBE

Önök lesajnálnak engem. Látom a szemekben. Önök az örök vesztest látják bennem. Ami persze csak annyit jelent, hogy tökéletesen sikerült álcáznom magam. Hogy tökéletes a mimikri-technikám! Hölgyeim és uraim, mély és - ezek szerint egyoldalú - tisztelettel közlöm, hogy én, Dr. Andreas Stíebe, a magam teremtette pejoráló látszat ellenére egy olyan elképesztő tudás birtokában vagyok, ami egyetlen pillanat alatt gyökeresen meg tudja változtatni az emberiség történetét, a fajok evolúcióját, sőt az egész kozmosz, igen, jól hallották, a világegyetem filogenezisét. Rettentő hatalmammal mind a mai napig nem éltem, elsősorban gyengébb idegzetű nézőtársaikra való tekintettel mindezidáig – ahogy mondani szokás – „nem mutattam ki a fogam fehérjét”, de az előbb itt úgy szíven ütöttek, olyan csúnyán megsebeztek, hogy kénytelen vagyok revelálni önök előtt emberfeletti képességeimet. Nagy szavak... súlyos szavak... de vajon be tudja-e váltani a nagy szavak ígéretét ez a kis ember? Be.

Dr. Stíbe kivesz a zakózsebéből egy nagy vekkerórát, és ujjával megállítja a percmutatóját; a tik-takkoló dobolás hirtelen leáll, néma csend.

DR.STIEBE

Hölgyeim és uraim! Én most megállítottam az időt.
(finoman meghajol) Hallják ezt a csöndet? Kinn az utcán leállt a forgalom, nyílt pályán vesztegelnek a villamosok, s egy csalódott szerelmes, ki az imént vetette le magát egy közeli ház 7. emeletéről, valahol 3. és 4. emelet táján, ég és föld közt lebegve, borzalomtól elnyílt szemmel bámul az alatta épp gyanútlanul vizelő pekingi pincsire. Hölgyeim és uraim, próbáljanak megbarátkozni a gondolattal: az idő áll.

Dr Stiebe elhúzza a színpadi takaró-függönyt: a díszítők különböző mozdulatok közben megdermedve (az egyik épp a szájához emel egy párizsis zsömlét, egy másik épp lehajol egy szögkihúzóért stb.)

DR.STIEBE

Kérem, jegyezzék meg: csak rajtam múlik, mikor engedem tovább az életet! *(visszaengedi a függönyt)* Addig is: fordítsuk figyelmünket befelé! Vizsgáljuk meg a szívverésünket! Ha jól odafigyelünk, meghalljuk, hogy szívünk ugyanazt a taktust ismételgeti egyre, megátalkodott konoksággal, mint egy lejárt lemez végén a megakadt, szöszös tű. A körmünk nem nő, a hajunk nem őszül, a sejtjeink nem cserélődnek tovább. Igen! Ebben a pillanatban nem öregszünk, hölgyeim és uraim! Vallják be: hányszor kiáltottak fel életünk során valaminő roppant érzéki vagy – ritkább esetben – szellemi élmény eufóriájában afféle botcsinálta Fausként: „ó perc, ne moccanj, ó idő, ne haladj

tovább!” Hát most itt van, megkapták! Tessék, csak fészkeljék be magukat nyugodtan ebben a végtelenített másodpercbe! Hisz mostantól ez a pillanat tart – örökké.

Csönd. Megszólít egy nézőt.

DR.STIEBE   Fiatalember, megtudhatom, hogy hány éves? 27! Gyönyörű kor. Hölgyeim és uraim, ez a fiatalember 27 éves marad az idők végezetéig – már amennyiben a jelen szituációban nem lenne súlyos képzavar az idő-meghatározás bármely fogalmi aspektusával élni. *(egy házaspárhoz fordul)*. Önök szemmel láthatólag szeretik egymást. Ugye? Igen! És ez a szeretet örökké fog tartani! Igen, kérem, az önök érzelmein úgymond „elvásik az idő vasfoga”, önöknél nem következnek el elhidegülés, azaz az idegenné válás kínos, ám törvényszerű, s mások számára persze rendkívül mulattató stációi, önök szeretik egymást, most és mindörökké.

Csönd. Elnyomja a cigarettáját.

DR.STIEBE   Nézzenek körül nyugodtan! Ismerkedjenek meg egymással: ők lesznek társaink az örökkévalóságban. Így fogunk üldögélni, ebben a családi körben, mi, így usque százan, az idők végezetéig... már persze ha és amennyiben a jelen szituációban nem lenne súlyos képzavar az idő-meghatározás bármely fogalmi aspektusával élni. Így maradnak örökre... lásd előbb mondottak... így együtt, békésen üldögélve, engem nézve, engem hallgatva. *(csönd)*

Azt hiszem, már nem sok hiányzik, és mindannyian azonosulni fognak a sartré-i gondolattal, hogy „a pokol a másik ember”.

Új cigarettára gyűjt.

DR.STIEBE

„Kizökkent az idő, ó kárhozat”. Ezt csak azért mondtam, hogy emeljem az idevágó irodalmi allúziók számát, és egyben mintegy megkíséreljem fenntartani önökben a tartalmas színházi estén való részvétel rohamosan gyöngülő, és persze eleve nevetséges illúzióját. *(csönd)* Önök halhatatlanok! De mintha kissé feszengének új, isteni mivoltukban. Furcsa. Úgy látom, hogy bár az emberiség régi, nagy közös vágya teljesült ezen az estén, kisvártatva önök sikítózva s némileg habzó szájjal fognak rám rontani, követelvén, hogy hadd teljen tovább az idő, ergo önök hadd öregedhessenek tovább. Ó, véghetetlen emberi balgaság! *(csönd)* Na jó, legyen! Ám még mielőtt önöket, kis partra vetett halacskák, visszadobnám a tér-idő kontinuitásba, engedjék meg... ENGEDJÉK MEG! Figyelem, ez az udvarias szófordulat bizonyos fokú szabad döntéshelyzetet vélelmez az önök számára, de ez ne tévesszen meg senkit, ez csak az én híres és kimeríthetetlen lingvisztikai tapintatom... szóval engedjék meg *(kacsint)*, hogy most újra, méltó körülmények között megismételjem iménti szellemi légtornászmutatványom, mely az imént oly méltatlanul csekély elismerést kapott. Tehát... kezdem, szépen, lassan,

tagoltan: Magányom elengedhetetlen feltétele az a tudat,
hogy a nem vagyok egyedül.

Körbenéz, reakcióra éhesen.

Dr.STÍBE   Be lehet kapni!

Dr. Stiebe ki. Fregoli belép, beindítja a vekkerórát.

FREGOLI   Elnézést... Zene!

Karácsonyi zene.

10. JELENET
KARÁCSONY

Zoroaszter lép a szobába kicsípve, zakóban, nyakkendőben, a karjában Lacikával.

ZOROASZTER   Anyu, nem láttad a csöngőt?
BETTINA   Mi?
ZOROASZTER   Direkt beraktam a csúcsdíz mellé. Minden évben ez van!
BETTINA   Leó...
ZOROASZTER   Mondjad, kicsim! Hogy állsz a kajával? Rohadt kajás
                              vagyok.

Zoroaszter odaadja a gyereket Bettinának. Fregoli dugja be a fejét az ajtón.

FREGOLI   Apa, gyere, hozzuk be a fát!
ZOROASZTER   Né' már, rám mosolygott! Esküszöm! *(puszit nyom Bettina
                              homlokára)* Majd csengetek a mozsárral.

Zoroaszter kimegy. Bettina motorikusan ringatja Lacikát.

BETTINA   Nánáná... nánénáná...

*Zoroaszter és Fregoli becipelnek egy cserepes karácsonyfát:
Buflakár Béla áll széttárt karokkal, térdig beásva a
cserépbe, szépen feldíszítve (a ruháján csillagszórók,
elektromos gyertyafüzér, mézeskalács angyalkák, színes
üveggömbök, a fején csúcsdíz, a fülén csengő). Bettina
meglátja, felsikolt.*

ZOROASZTER   Mi van?
BETTINA   Ez... ez...
FREGOLI   Ökofenyő.
BETTINA   Édesistenem!
FREGOLI   Nem tetszik? Földlabdás. Karácsony után vissza lehet váltani.
ZOROASZTER   Megvan a csengő!

Zoroaszter kiveszi Buflakár füléből a csengőt, és csenget.

FREGOLI   Lacika! Jujj, Lacika, megjött a Jézuska!

Fregoli tapsikol Lacika arca előtt. Zoroaszter feltesz egy olvasószemüveget, a zakózséből egy papírt vesz elő, felolvas.

ZOROASZTER   Elmúlt egy év. Egy nehéz év. A család életében: fekete év. De túl vagyunk rajta. És az ünnepi asztal fölött összeborulva a Megbocsátás Angyala bont szárnyat megtört szívünkben.

BETTINA   Jaj.

ZOROASZTER   *(elteszi a papírt, leveszi a szemüveget)* Volt idő, mikor eltávolodtunk egymástól. Mikor elfelejtettük, hogy mi minden köszönhetünk egymásnak. Hogy mit jelent a szép, régi szó: család. De most, ezen a gyönyörű estén, karácsony szent ünnepén... *(csönd)*

FREGOLI   Megbocsátás.

ZOROASZTER   A Megbocsátás Angyala tör szárnyat bontott szívünkben.

BETTINA   Jaj!

ZOROASZTER   Énekeljünk!

*Fregoli bedugja a konnektorba a színes, villogó
gyertyafüzért, és elkezd meggyújtogatni Buflakáron a
csillagszórókat.*

EGYÜTT   Csendes éj, szentséges éj... nánnáné... nánnáná... nincsen
más, csak a nánánáná... drága nánnáná nánánéná... szentfiú
náninááá... szentfiú nánániná...

Állnak összekapaszkodva, nézik a lángoló karácsonyfát.

BUFLAKÁR   Hepp!

Zoroaszter egy szál gitárral a fa alatt.

ZOROASZTER   Adnod kell még egy esélyt,
Bíznod kell mindig, hogy élj.
Kezdjük el újra ma még,
Hidd el, már más vagyok én.

Adnod kell még egy esélyt,
Hidd el, az újtól ne félj.
Ránk borul csendben az éj,
Szívükben nyíl a remény.

Adnod kell még egy esélyt,
Amit én érzek, oly mély.
Testünkbe lángol a kéj,
Elköszön a bús veszély.

Sokáig csak mentem és bolyongtam,
Folyvást mentem csak és úton voltam,
Bejártam én hegyet-völgyet is,
Mehágtam az üveghegyet is.
Kerestem, aki eligazít,
hol találom meg az igazit.
S rájöttem: végig körbe futottam,
Két karodba lám visszajutottam.

Lángol még a szívem,
Mebántam, hidd el.
Látom az alagút végén a fényt,
Adnod kell még egy,
Adnod kell még egy,
Adnod kell még egy, még egy esélyt.

11. JELENET AZ ESTÉLY

Az összes szereplő bejön a színpadra, mindenki kényelembé helyezi magát.

FREGOLI   Kedves üzött, zilált idegzetű, zaklatott életű, idegroncs barátaim! Azért gyűltünk itt ma össze teljes titokban, itt, együtt, ebben a meghitt körben, hogy a magunk módján egy igazit szórakozzunk. Szombat este van. Ilyenkor szoktunk szépen kiöltözve bevonulni a társas színterekre, hogy lerójuk szociális életünk keserves adóját, azaz kikapcsolódjunk és szórakozzunk. Mi, kevesek, fölismertük, hogy nem létezik ennél nagyobb kín, mint amit a civilizált ember kénytelen elviselni annak érdekében, hogy ne vesse ki magából az aktív, úgynevezett döntéshozó társadalom, hogy ne sérüljön meg az anyagi és a tudástőke eredőjeként létrejövő széles kapcsolati háló, s ezzel együtt a hatékony érdekérvényesítő képesség. Nekünk kutya kötelességünk lenne a mai estét valamilyen kulturális intézményben tölteni, utána társas körben táplálkozni vagy közösen elvonulni egy zajos és veszélyes helyre, s ott sokat költeni és fogyasztani. Ehelyett mi azt tesszük, amire valójában mindenki vágyik, de senki nem mer megtenni, mert fél, hogy lemarad, hogy kirekesztődik. Hölgyeim és uraim! Ma este unatkozni fogunk. Ma este csak ülünk e csendes és félhomályos szobában, és nem fogunk csinálni semmit. Nem fog történni semmi. Természetesen mindeközben alibit biztosítunk egymásnak, és ha hétfőn a munkatársaink megkérdezik, hogyan telt a szombat esténk, kijelenthetjük, hogy együtt voltunk és rendkívül jól mulattunk.

Van még öt percünk, úgyhogy addig is, én, mint házigazda, szeretném önökkel ismertetni, hogy milyen különleges opciókkal rendelkezik a ma esti parti: a tévé rossz, a működőképes szórakoztató elektronikát biztos helyre szállíttattam, video, DVD, play-station, nintendo, game-boy, Internet-modem a házban és környékén nincs. Tehát nincs. A könyveimet bedobozoltam, és levittem a pincébe. A pincekulcsot levélben föladtam egy biatorbágyi barátomnak, aki postafordultával visszaküldi. Személyes tárgyaimat, csecsebecséimet, melyek témát adhatnának egy udvarias társalgáshoz, a kertben egy bizonyos helyen elástam. A kertbe nem érdemes kimenni, mert veszélyes. *(kutyaugatás)* Egyszóval mindent megtettem, hogy kellően ingerszegény környezetet biztosítsak ma esti összejövetelünk számára. Remélem, mindenki felhőtlenül fog unatkozni! Azt hiszem, itt az idő! Az utolsó szó jogán, szokásainkhoz híven, mindenki mondja el, hogy ma este milyen programra volt hivatalos! *(kivesz egy jegyet a zsebéből, az asztalra dobja)* Mozijegy. TÖBBIEK Karaoke. Divatbemutató. Öko-performance. Születésnap parti. Teke. Paintball. Biliárd. Habparti. Illatterápiás meditáció... *stb.*

A jegyeket az asztalon halomba rakják, felgyűjtják.

FREGOLI Kezdődjék hát! Mostantól senki ne szóljon a másikhöz! Üldögéljünk csendben, méltósággal, ne háborgassuk társaink magányát, nyugodtan vagy épp fészkelődve, izzadva, szellentgetve, bátran unatkozzunk! Figyeljük szép csendben, ahogy telik az idő! Ehhez a tevékenységhez nagy elmélyültség és nyugalom kell. Adjuk meg egymásnak! Köszönöm.

BUFLAKÁR   Bocsánat, de szerintem én nyugodtan beszélhetnék. Azzal hízelgek magamnak, hogy rendkívül jól értek ahhoz, hogy verbális úton, gyorsan és biztosan elmélyítsem az unalmat. Az a helyzet, hogy rengeteg mondanivalóm van, folyamatosan feszít a kimondási kényszer, ám mondandóm csakis a saját belső életem boncolgatására szorítkozik, és mivel belső életem gyakorlatilag nincs, illetve hát, na mindegy, szóval, ezért aztán a hallgató számára szavaim nem tartalmaznak olyan érdemi jelentést, valóság- vagy fantáziaelemet, amelyet magára vonatkoztathatna, ezáltal a figyelme záros határidőn belül lankadni kezd, elalszik, üresen őröl az agy, mert a szavak pelyvéja bejut a füleken, de mivel nem szolgál táplálékul az üresen őrölő fogaskerekeknek, a másik fülön azzal a lendülettel távozik is.

FREGOLI   Szavazzunk kézfeltartással! Beszélhet-e Buflakár Béla?

Senki nem teszi fel a kezét.

FREGOLI   Sajnálom, Béla.

Csend. De a színészek nem bírják sokáig.

12. JELENET

AZ IGAZI ESTÉLY

LÉTEZŐ   Létező Géza a nevem. Nagyon különös ember vagyok, egy tanulmány. Ha jót akar, kössön ismeretséget velem, legyen jó kedélyű és figyelmes, akkor megnyílok önnek, s olyan emberi titkok birtokába juttatom...

VON ZÖMMEL Jelentsen be!

LÉTEZŐ Copfot von Zömmel!

BLONDIN EMMA A költő?

VON ZÖMMEL *(sóhajt)* Igen, az.

PSILANDER Drága von Zömmel, csakhogy itt van!

VON ZÖMMEL *(egzaltáltan)* Nem vagyok itt. Még nem... *(megakad a szeme a Pslinader Valdemáron)* Magának lepkeszerű profilja van, barátom! Bravó! *(Létezőhöz fordul)* Mondja, nem telefonozott az asztráltestem?

LÉTEZŐ Épp az imént, méltóságos uram.

VON ZÖMMEL Késik, ugye?

LÉTEZŐ *(együtt érző)* Késik.

VON ZÖMMEL Múzsáért jöttem.

PSILANDER A szalonban vannak. *(jobb karjával mutatja az utat)*

MŰROVARNŐ Ó, von Zömmel!

PSILANDER Ismeri a műrovarnót?

VON ZÖMMEL Csak vizionáltam vele.

NÉP Az uramnak arany keze volt. Hazajött a munkából, már kötötte is maga elé a slafrokot, aztán ki a fészerbe, ott bütykölt egész vacsoráig. Nem látott iparost ez a ház, amíg élt az uram. A fiam az egy más eset. Az egy problematikus.

VON ZÖMMEL Maga meg hogy kerül ide?

NÉP A Mónika meg, a lányom Mónika, Mónika nagyon szép lány. Maga olyat csak moziba látott. Még bicskáztak is érte a szakközépben. Olyan az, mint a frissen szedett eper. Még cukrozni se kell. Persze rokonilag el vagyok fogulva...

PSILANDER Létezőkém!

LÉTEZŐ   Vagyok!

PSILANDER   Minden kész?

LÉTEZŐ   Ahogy parancsolni méltóztatott. A hurokcsapdákat
elhelyeztük a járdán, a járókelő belelép, mi felhúzzuk... ha
reklamál, ami nem kizárt, felpeckeljük a száját...
lemeztelenítjük a mellkasát, az ünnepekt ekkor odalép...

PSILANDER   Igen, igen...

LÉTEZŐ   Méltóztatik leellenőrizni a szikét?

PSILANDER   Tányérok?

LÉTEZŐ   Ki vannak készítve a párkányra, a fűszerekkel egyetemben.

PSILANDER   Kitűnő munkát végzett, Létezőkém! Van kapás?

LÉTEZŐ   Csekély... *(hajlik, sajnálkozva tárja szét a karját)* Egy ifjú
költő, de méreten aluli volt, úgyhogy visszadoztuk.

PSILANDER   Remélem, nálunk nem fordulhat elő olyan botrány, mint a
Kronox-lány esküvőjén, ahol a szenátor úr majdnem
megfulladt egy torkán megakadó pészmeértől!

LÉTEZŐ   Kizárt dolog, méltos uram, mi mindent filézünk.

PSILANDER   Helyes, helyes. *(kegyesen megveregeti Létező pofáját)*

VON ZÖMMEL   A nő álmában elélvez, a báró komoran nézi. Majd
megszólal: az álmaidra nem tehetek erényövet.

„BLONDIN EMMA”   Á, János! Maga itt?

“BUFLAKÁR”   Me llamo Ronaldo, soy brasileño, un campeón, soy el
miembro del Selecao!

PSILANDER   A nő indignálódva el.

LÉTEZŐ   Dr. Stramm Péter Attila!

PSILANDER   Doktor úr, Péter!

DR.STRAMM Szervusz, szervusz! Öregem, gratulálok a házadhoz!
Elképesztő!

PSILANDER Köszönöm!

DR.STRAMM Ide parkoltam a feljáróhoz, ha nem baj...

PSILANDER Add csak le a kulcsot, majd elállnak vele. Tényleg, hogy
megy a Nauszika?

DR.STRAMM Ó, remekül! Csak egy kicsit nehezen veszi be a hatost. Hol
van az ünnepelt?

PSILANDER Ott van.

*Egy elegáns, gyönyörű nőre (Csepicsányi Titanilla) mutat,
aki egy egész alakos, aranykeretes velencei tükör előtt ül
mozdulatlanul, és üdvözült mosollyal bámulja magát.*

DR.STRAMM Elbűvölő!

PSILANDER Mondd, normális ez? Mármint hogy... hogy...

DR.STRAMM Mondtam, hogy lehetnek mellékhatások. Kicsit lelassult,
ugye?

PSILANDER Az nem kifejezés! Így ül már ötödik napja.

DR.STRAMM És hideg is, ugye? Mármint érintésre.

PSILANDER Igen.

DR.STRAMM Semmi komoly. Bejegecesedett a protoplazmája.

PSILANDER Az mit jelent? Péter, én aggódom!

DR.STRAMM Hidd el, nincs rá okod!

PSILANDER De hát mit adtál neki?

DR.STRAMM Para-hibernációs pill. Részlegesen felfüggesztett életfunkciók. Termo-vákuumozással lelassítom a protoplazmás-anyagcserét.

PSILANDER Csak lelassítod?! Ezek szerint mégis meg fog öregedni?

DR.STRAMM Meg. De sokára. Nagyon sokára. Őszinte leszek, Valdemár: nem tudom megállítani az öregedést, de lelassítani, azt igen.

PSILANDER Mennyire?

DR.STRAMM A sejtek tíz év alatt öregszenek usque egy évet. A feleséged tíz év múlva lesz harminc. Száz év múlva negyven.

Copfot von Zömmel leüt egy akkordot a zongorán.

VON ZÖMMEL Istennőm!

PSILANDER Ó, Blondin Emma! Gyere, ez pazar lesz!

„Blondin Emma” a zongorához támaszkodik, énekel.

„BLONDIN EMMA” Kis Emma arról énekel,
Ez itt a vég, ha vége kell
Hogy legyen egyszer ennek is,
Elmúlik majd a holnap is.
Elmúlni rossz.
Elmúlni jó.
Ez itt a finálé ultimo.

Kis Emma arról énekel,
Látott egy ifjút pénteken,

Övé lett másnap, szombaton,
S megbánta vasárnap nagyon.
PÁRAN Elmúlni rossz.
PÁRAN Elmúlni jó.
EGYÜTT Ez itt a finálé ultimo.

LÉTEZŐ Lady Tanatosz
Ma este farba tosz...
PSILANDER Létező!
LÉTEZŐ Pardont kérek!

*A hurokcsapda kötele megfeszül, az utcán tompa puffanás,
és káromkodás.*

LÉTEZŐ Kapás van!

Létező felhúzza a járdáról az áldozatot.

PSILANDER Hölgyeim és uraim, fáradjanak az étellifthez! Azonnal
tálalva.

ÁLDOZAT Hé! Állj, állj már le!

*Az áldozatot beemelik az ablakon: egy díszítőmunkás
(Valódi Attila).*

DÍSZÍTŐ Álljatok már le! Normálisak vagytok?

LÉTEZŐ Bocsánat... Pardont kérek!

PSILANDER   Mi van, mi történt?
LÉTEZŐ   Felhúztam egy díszítőmunkást.
DÍSZÍTŐ   Ti nem vagytok normálisak, bazmeg!
LÉTEZŐ   Uram, a tónus...
DÍSZÍTŐ   *(arcába üvölt)* Mi van veled? Mi van veled?
LÉTEZŐ   Pardont kértem!
PSILANDER   De hát miért mászkál ott?
DÍSZÍTŐ   Mi az, hogy miért mászkálok? Dolgozom, hülyegyerek!
NÉP   Megütötte magát, csillagom?
BLONDIN EMMA   Az ügyelőnek nem kellett volna odaengedni.
DÍSZÍTŐ   Amíg te itt fönn teszed az agyad, én ott hátul gályázok, buzi színész!

Zene.

DÍSZÍTŐ   Köcsög színészek,
Köcsög színészek,
Kibaszott ripacsok, álművészek.
Színész gyerek, mitől nagy a szájod,
Azért, mert más az szj-számod?

Bukott színész vagy, kit régen
Már nem is mutatnak a tévében.
Rupótlan vagy, szakadt kis Vectrád van,
Még sose szerepeltél reklámban!

Beszólsz nekem, te buznyák nyomi?
Még egy seprűvel se tudsz fekvé nyomni!

Kinn van a képed a MOM Parknál,
De én többet keresek náladnál!

Valódi Attila megénekelte a közönséget:

ATILLA ÉS A KÖZÖNSÉG   Köcsög színészek,
Köcsög színészek,
Kibaszott ripacsok, álművészek.
Színész gyerek, mitől nagy a szájod,
Azért, mert más az szj-számod?

*Létezõ Géza belevágja a kést a díszítõbe, az megtántorodik.
„Blondin Emma” lesújt rá az esernyõjével, a többiek is
rávetik magukat, felvágják a hasát, kitépik a belét. Létezõ
megrázza a csengõjét.*

LÉTEZŐ   Tálalva!

Lassú függöny. Cuppogás, csontok ropogása.

13. JELENET

A KONFERANSZ ELKÖSZÖN

FREGOLI Hát túlvagyunk rajta! Vége! Sikerült! Önök ma este színházban voltak. Igazán kitettek magukért, büszkék lehetnek! Mi is azok vagyunk. Mi büszkék vagyunk arra, hogy dolgoztunk, és, képességeinkhez mértén, persze, értéket teremtettünk. Önök pedig büszkék lehetnek arra, hogy az este során értékpreferált gesztusokat tettek és kultúrát fogyasztottak. Ma este kölcsönösen megteremtettük egymásnak saját fontosságunk igazolásának lehetőségét, tágabban értelmezve, és, remélem, megbocsátanak, kissé fellengzősen fogalmazva, a létezés értelmének illúzióját. És van-e ennél nagyobb dolog? Magam és színész kollégáim nevében tehát szeretném megköszönni, hogy ma este itt megtették azt a szívességet, hogy elhitették velem, hogy nem hiába élek. És most, mint ahogy önök azt helyesen sejtik, meghajlok, és ami fő, utoljára hajlok meg önök előtt, némileg bárgyú és látszólag elfogódott mosollyal fogadom az önök feltételezhetően orkánszerűen kirobbanó, megtisztelő tapsait, majd gyorsan átöltözöm, iszom egy sört a büfében, hazamegyek, iszom egy sört a konyhában, és lefekszem aludni. Feltehetőleg önök is ugyanezt vagy valami kísértetiesen hasonló dolgot fognak cselekedni. A város különböző pontjain, különböző elsötétített szobákban, különböző fekhelyeken, különböző emberek mellett – aludni fogunk. Mind. Jó éjszakát kívánok!